

INVESTICE do vzdělání

Jak na Harvard

Co všechno potřebujete udělat, když chcete studovat na prestižní univerzitě.

Ředitelka roku

„Učitel je průvodce. Ne šéf, který žákům diktuje a nařizuje,“ říká Marie Gottfriedová.

Sexuální výchova

O pornografii by se měly děti dozvídat už na prvním stupni.

Firma KXN CZ, s.r.o., se specializuje na návrhy celkového řešení, výrobu a montáž odborných učeben, laboratoří, poslucháren, multimediálních učeben, počítačových učeben, jazykových učeben, specializovaných pracovišť a dalšího školního nábytku na klíč. Učebny a laboratoře realizujeme od podlahové krytiny přes rozvody plynu, elektřiny, vody a kanalizace až po osvětlení.

Naši specialisté pracují v oboru více než 20 let. Po tuto dobu získali zkušenosti z praxe, které neustále pomáhají zlepšovat naše služby Vám zákazníkům. Máme zkušenosti z více než 2000 zrealizovaných odborných učeben, laboratoří, poslucháren, aul, projekcí s ozvučením, sboroven a kanceláří. Již při návrzích nových učeben, laboratoří a poslucháren či jiných instalacích myslíme na možné další nové prvky a tak připravujeme komplexní řešení s výhledem na možnost budoucího rozšíření.

KOMPLEXNĚ NA KLÍČ

Učebnu Vám zrealizujeme včetně stupínku, podlahové krytiny, rozvodů plynu, vody, signálních rozvodů, elektroinstalace, nábytku, digestoře, tabule s příslušenstvím, interaktivního displeje, akustického obkladu atd.

ZDARMA PŘIJEDEME

Poskytujeme komplexní služby od zaměření, poradenské činnosti až po zpracování nabídky.

REALIZACE NA MÍRU

Na základě našich dlouholetých zkušeností Vám Vaši učebnu navrhujeme, vyrobíme

a zrealizujeme plně dle Vašich představ, přání a požadavků.

PROFESIONÁLNÍ ŘEŠENÍ

Na základě značných zkušeností Vám dáváme jistotu v profesionálním zpracování komplexního řešení.

CELOREPUBLIKOVÁ PŮSOBNOST

Rekonstrukce a výstavby odborných učeben, laboratoří, poslucháren a vybavení škol realizujeme v celé republice od Aše až po Zlín.

ŽÁDOST O FINANCE

Bezplatně u Vás projednáme Vaše

požadavky a představy a zdarma Vám zpracujeme předběžný rozpočet pro žádost o finanční prostředky.

GARANCE FIRMY

20 let zkušeností a praxe v oboru
Jistota stálého servisu
Záruka 60 měsíců
Učebna do dvou týdnů
Komplexní dodávka na klíč
Realizace na etapy
Nezávazné nabídky
Zkušenosti z více než 2000 učeben
Vlastní výroba nábytku
Přímý výrobce odborných učeben
Vlastní vývoj učeben a laboratoří

OSOBNÍ PROJEDNÁNÍ A ZPRACOVÁNÍ NABÍDKY ZDARMA

KXN CZ, s.r.o., výrobce odborných učeben a laboratoří, tel.: 495 499 199, e-mail: kxn@kxn.cz, www.kxn.cz

www.kxn.cz

Tomáš Wehle
editor speciálních příloh

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

učitelé mají tu krásnou výsadu ovlivňovat nás po zbytek života. Svými znalostmi, osobností, zastávanými hodnotami nebo schopností nadchnout pro poznávání a učení se většinu třídy. Pro mě byl takovým velikánem můj třídní na základní škole v Plzni a učitel českého jazyka a hudební výchovy Jiří Legát. Náročný, přísný, ale lidský a spravedlivý. A tak když jsem po gymnáziu přemýšlel, co dál dělat, zvolil jsem po jeho vzoru češtinu (a občanskou výchovu) na pedagogické fakultě. Na uvítanou fonetika, morfologie, staroslověnština a historická gramatika, syntax... Hodiny a hodiny o Máchovi, Nerudovi, Němcové. Nasávali jsme vše jako houby, střídavě jásal a propadali skepsi, vášnivě debatovali a četli jako diví. Budete dobrý učitel, zaslechl jsem dokonce.

Jenže pak přišel tvrdý náraz. Z lavice jsem se přesunul před tabuli a začal učit. A bylo zle. Čas od času se mi nějaké hodina snad i povedla, ale jinak to byla nuda. Nudil jsem pětadvacet sportovců ve třídě a často i sebe. Jak jim přiblížit renesanční literaturu? Jak je nadchnout pro Nezvalovy verše? Co udělat, když se student sebere a odejde z hodiny? Nevěděl jsem. Neučili jsme se to, nikdo nám to neřekl, nezjistil jsem si to.

Jak zvládnout třídu, kdo v ní tahá za nitky, na koho si musí učitel dát pozor, s kým musí být zadobře, tomu se na pedagogických fakultách téměř nikdo nevěnuje. A právě na této alchymii ztroskotává řada kantorů, kteří by učit chtěli, a odcházejí. Tak jako já. Po roce jsem zbaběle utekl a už nikdy se nevrátil (a tolikrát si to vyčítal).

Nejen pedagogické fakulty, ale celé české školství potřebuje změnu. Jednu z cest, jak učit lépe, zažívají žáci v Trmicích u Ústí nad Labem. Více se dočtete v rozhovoru s ředitelkou tamní základní školy Marií Gottfriedovou. V hlavním tématu magazínu se pak dozvíte, jak se dostat na nejlepší univerzity světa a jak se tam studuje trojici Čechů. Snad se jim jejich investice do vzdělání vrátí. A snad neutečou.

Partner magazínu

MAGAZÍN INVESTICE DO VZDĚLÁVÁNÍ – PŘÍLOHA
HOSPODÁŘSKÝCH NOVIN, 26. 1. 2022 • Ředitel speciálních
projektů Aleš Mohout • Art director Jan Vyhnanek • Vedoucí
speciálního obsahu Jan Záluský (jan.zalusky@economia.cz)
• Editor Tomáš Wehle (tomas.wehle@economia.cz) • Layout
Jan Stejskal • Grafika Martin Impseil • Adresa redakce
Pernerova 673/47, 186 00 Praha 8 • Tisk Walstead Moraviapress
s.r.o., Břeclav • Samostatně neprodejně • <http://www.hn.cz>

Elita

04-10

Jak se dostat se na nejlepší univerzity na světě? Přečtete si, jak se to povedlo Thee, Kateřině a Janovi.

Ředitelka roku

12-15

„Učitel je průvodce dítěte, ne šéf, který mu diktuje a nařizuje, byť v dobré víře,“ říká ředitelka ZŠ Trmice Marie Gottfriedová.

Sex v hodině

24-26

Jak se mění sexuální výchova na českých školách. Učí se, jak rozpoznat sexuální nátlak?

Technologie

30-34

Moderní technologie mění vybavení tříd. Co je dnes možné, s čím děti pracují a s čím už brzy budou?

TÉMA

Jak se dostat na Harvard

Kdo chce studovat na prestižní zahraniční univerzitě, měl by začít přípravnými kurzy už v nižších ročnících gymnázia nebo se rovnou přihlásit na gymnázium mezinárodní. Kromě studijního nadání může uchazečům hodně pomoci i sportovní talent. Pokud mladý člověk nemá statisíce na školné a ubytování, pomůže stipendium soukromých nadací.

Č

eská maturita, byt jsou na ní samé jedničky, ke zvládnutí náročného přijímacího řízení na nejprestížnější univerzity světa – například na Harvardovu či Cambridgeskou univerzitu – nestačí. Jejich přijímačky mají jiný ráz než testy v Česku, úkolem není vyplňovat letopočty či prokazovat encyklopedické znalosti. Zjišťuje se spíš zaujetí pro obor, schopnost logicky myslet a přinášet vlastní řešení daného problému.

Na takovou formu myšlení připraví studenty buď mezinárodní maturita, nebo speciální přípravné kurzy, s nimiž studenti začínají už v nižších ročnících osmiletých gymnázií. Takovými jsou například kurzy CTM Online, které nabízí pražské Centrum pro talentovanou mládež. Jde o on-line kurzy, které ročně připraví přes 700 žáků a studentů ve věku od 11 let po maturitní ročníky. Nejnáročnější stupeň kurzů Advanced Placement (AP) a mezinárodní AP zkoušky jsou srovnatelné se zkouškami mezinárodní maturity IB.

„Hlásí se k nám motivovaní studenti. Informujeme je o náročnosti kurzů, a to jak obsahové, jazykové i časové. Časová náročnost začíná u mladších studentů na zhruba dvou hodinách týdně, u AP kurzů jde minimálně o deset hodin týdně. Takový závazek není pro každého,“ říká ředitelka Centra pro talentovanou mládež Jeanne Bočková.

Kurzy se zaměřují na to, aby studenti mohli studovat předměty, které je baví, naučili se odborné angličtině, jež se na českých školách téměř neučí, otrlí se v online prostředí a v komunikaci s instruktorem a nebáli se zvolit si náročnější kurz.

„Pro starší studenty nabízíme pestrou škálu kurzů, kterou si lze představit jako nabídku třeba stovky volitelných předmětů. A pro středoškoláky je určen především AP program, což je studium na úrovni prvního až druhého ročníku zahraničních vysokých škol. Středoškoláci mají možnost se takto náročným kurzům věnovat už na střední škole a opravdu se posunout hodně dopředu. Studují v angličtině, online a věnuje se jim tým padesáti instruktorů,“ popisuje Bočková.

Kurzy stojí od 7500 korun za půlrok do 16 500 korun za mezinárodně uznávané AP kurzy. Studenti z rodin s nízkými příjmy mohou žádat o sociální stipendium. Na zahraniční univerzity se dostane zhruba 80 procent z těch absolventů kurzu, kteří si podají přihlášku.

Užitečná databáze škol

Další formou vhodné přípravy je studium na mezinárodním gymnáziu s mezinárodní maturitou.

Taková gymnázia jsou soukromá a mezi ta nejznámější patří například Open Gate nebo PORG. Na druhém z nich mají studenti už od kvinty možnost individuálních konzultací s tzv. university counselor, což je poradkyně pro studium na vysoké škole. Organizuje přednášky a informační webináře a spolu se školními psychology také pomáhá s kariérním poradenstvím.

„Pokud se student hlásí do USA nebo na prestižní univerzity ve Velké Británii, jako je Oxford, Cambridge nebo Královská univerzita v Londýně, s přípravou začínáme už na konci sexty. Studentům pomáháme najít vhodné mimoškolní aktivity, jako je doučování, dobrovolnictví, AP kurzy či stáže. Je také nutné se začít připravovat na přijímací testy,“ popisuje ředitelka PORG Dagmar Dluhošová.

Všichni studenti mají také přístup do platformy Unifrog, která funguje jako obří databáze škol z celého světa a přesného postupu, jak se na školu či obor přihlásit. Studenti mají v Unifrogu i databázi webinářů, návodů a mohou si v něm vytvořit životopis a podklady pro přijímací řízení. Studentům, kteří se na vyšší úrovni věnují sportu nebo hudbě, se doporučuje začít s kontaktováním univerzit v USA, protože tím zvyšují své šance na přijetí a na získání stipendia.

Většina studentů z Česka, kteří studují na Oxfordské univerzitě (na snímku), přišla z některého z gymnázií PORG.

Každý rok se na některou z nejlepších univerzit v britských, amerických či evropských městech dostane kolem dvaceti absolventů PORG. Většina studentů z Česka, kteří studují na Oxfordu, přišla právě z této školy.

Pomáhají body za sport i mimoškolní aktivity

Studenty přijaté na prestižní univerzity v USA lze rozdělit v zásadě do tří kategorií. Za prvé jsou to sportovci, kteří sport ovládají na takové úrovni, že mohou školu reprezentovat. „K těm jsou americké školy štědré, na některých je ale i tak třeba projít normálním přijímacím řízením,“ píše ve svém přehledu Nadace The Kellner Family Foundation, která mimo jiné poskytuje pro studium v zahraničí stipendia. Ženy mají oproti mužům výhodu, protože americké školy musí přispívat stejnou částkou na mužské i ženské sporty. Takže má-li škola například tým amerického fotbalu, zbývá jí velký rozpočet i pro „smíšené“ sporty, jako je tenis nebo atletika.

Další kategorií jsou studenti finančně zajištění. Nemusí řešit financování a po škole nechtějí stipendium, což je posune v přijímacím řízení o několik příček výš. Třetí skupinou jsou studenti nadaní, kteří chtějí finanční podporu a na oplátku nabízejí své schopnosti. „Každá škola hledá někoho jiného, ani ty nejprestižnější nechtějí mít třídy plné stejných lidí. Nemusí tedy vadit, že nemáte dokonalé akademické výsledky, protože ty nejsou jediným měřítkem nadání. Body u přijímacího řízení můžete dostat i za jiné dovednosti a úspěchy, jen je musíte umět prodat,“ radí Kellnerova nadace.

Například míra úspěšnosti přijetí na Harvardovu univerzitu je 4,7 procenta, tedy za její brány se podívá ani ne pět ze sta uchazečů. Nejen na Harvardově, ale i na většině ostatních prestižních univerzit jsou součástí přijímacích zkoušek standardizované testy ACT nebo SAT, což se dá přirovnat k českým Scio testům, ovšem s mnohem vyšší náročností.

Uchazeč také musí napsat několik esejí, v nichž popíše, proč chce právě na té které škole studovat a jaká je jeho motivace pro daný obor. Stejně tak zájemci předkládají své mimoškolní zapojení a aktivity, v nichž rozvíjejí sebe nebo ostatní. Může to být například samovzdělávání nebo dobrovolnická činnost. Samozřejmostí je doložení studijního prospěchu na střední škole a na mnohé obory a fakulty je třeba absolvovat i osobní pohovor, k čemuž je nutné mít perfektní angličtinu.

Nadace poskytují až milion korun

Studium na zahraniční univerzitě není levné. Například na Cambridgi stojí jeden rok zhruba 600 tisíc korun, v čemž je zahrnuto školné, výdaje na bydlení a na stravu. Pomoci s tím studentům mohou stipendia, jež v Česku poskytuje několik nadací. Například Nadace The Kellner Family Foundation každoročně eviduje okolo

130 žádostí o grant od studentů, kteří se chystají na zahraniční univerzity. V akademickém roce 2021/2022 získalo finanční grant celkem 57 studentů, z toho nově přijatých je 25; ostatní pokračují v podpoře z předchozích let.

„Nejčastěji si studenti vybírají britské univerzity, například Cambridgeskou univerzitu, Oxfordskou univerzitu, Univerzitu v St. Andrews, Veřejnou vysokou školu v Londýně nebo Královskou univerzitu v Londýně a další,“ vyjmenovává mluvčí nadace Jitka Tkadlecová. „Při výběru stipendistů klademe důraz na přírodovědné a technické obory, které se ve stejné podobě a kvalitě většinou nedají studovat v Česku – například v propojení na vynikající laboratoře nebo vědecké skupiny, případně soukromý sektor. Jsou to třeba robotika, biochemie, umělá inteligence a podobně,“ dodává Tkadlecová.

O grant u nadace žádají studenti ve druhém pololetí posledního ročníku střední školy, tedy v době, kdy už jsou přijati, případně podmíněně přijati na zahraniční univerzitu. Výše grantu závisí na roční finanční rozvaze, kterou student předloží. Na jeden akademický rok v průměru od Nadace The Kellner Family Foundation získá 100 až 300 tisíc korun. Grant mají studenti na jeden rok studia, potom musí svoji žádost podat znovu. Pokud si ale udrží výborné akademické

výsledky nebo se nezmění jejich ekonomická situace, nadace je podporuje částkou ve zhruba stejné výši po celou dobu studia bakalářského programu.

V průměru 15 nových studentů ročně podpoří i Bakala Foundation. O získání stipendia rozhoduje finanční potřeba a motivace každého z uchazečů. „Výběrová komise hodnotí ve dvou kolech nejdřív kvalitu přihlášky, tedy studijní výsledky, aktivity, motivaci, esej a doporučení, a následně výkon finalistů u osobního pohovoru. Ten zahrnuje diskuse otázek z oboru i mimo něj, kde porota hledá kromě akademické excelence i pozitivní společenský dopad daného studenta a jeho studia,“ vysvětluje Katarína Svitková, manažerka programu Scholarship v Bakala Foundation.

U každého studenta se individuálně určí částka, kterou uchazeč nebo jeho rodina nemůže pokrýt vlastními silami. Poplatky za školné a životní náklady se u různých univerzit výrazně liší. Nejčastěji se u stipendia jedná o roční částky ve výši 250 až 350 tisíc korun na studenta, výjimkou ale nejsou ani částky dosahující až jednoho milionu korun. „To jsou případy studentů na nejprestižnějších amerických univerzitách nebo na britských univerzitách po brexitu,“ dodává Svitková.

“

Nadace The Kellner Family Foundation každoročně eviduje okolo 130 žádostí o grant od studentů, kteří se chystají na zahraniční univerzity.

Inzerce

A UNIQUE INTERNATIONAL SCHOOL

For students between the ages of 3 to 18 years

HN060366

Early Years

Primary School

Junior High

Senior High

+420 245 004 111

admissions@riversideschool.cz

www.riversideschool.cz

Primary School, Roztocká 9, 160 00 Prague 6. Early Years, Chittussiho 45/14, 160 00 Prague 6.

Junior High, Milady Horákové 300/129, 160 00 Prague 6. Senior High, Milady Horákové 116/109, 160 00 Prague 6.

Češi mezi světovou elitou

Ještě dva roky před maturitou Jan Vacek ani nevěděl, že Yale patří mezi nejprestižnější univerzity na světě, a dnes je jediným Čechem, který tam v současné době studuje. Jako českého reprezentanta ve veslování ho totiž oslovila sama univerzita v New Havenu. „Ani jsem jim tehdy neodepsal. Až později jsem o tom pověděl spolužačce a ta řekla, že jsem se zbláznil,“ vzpomíná Vacek.

Postupně se ho takto snažilo získat více amerických univerzit. „Je to běžná věc. Školy hledají úspěšné sportovce a chtějí je dostat do svých univerzitních týmů,“ popisuje Vacek.

Od začátku nejvíce komunikoval s Yaleovou univerzitou. Strávil tam dva dny s jedním členem veslařského týmu a padli si do oka. To ale neznamenal, že by se mohl vyhnout standardnímu přijímacímu řízení. Stejně jako ostatní musel podat přihlášku, napsat esej o sobě a hlavně úspěšně složit americkou obdobu maturit, SAT a ACT testy. Prvně jmenované jsou více zaměřené na logiku, druhé na znalosti.

„U obou vybíráte z několika odpovědí, u anglického jazyka vám připadají všechny správné, matematika není těžká, ale na testy je málo času, takže se nad ničím nemůžete moc zastavovat,“ popisuje Vacek.

Kromě toho mu pomohly sportovní výsledky – v roce 2018 byl třetí na mistrovství světa juniorů na dvojskifu – a také mezinárodní maturita IB, kterou získal díky studiu na Park Lane International School v Praze.

Mezinárodní maturita není jen zkouška, ale ucelený dvouletý program, který Park Lane a některé další soukromé střední školy v Česku nabízejí. S angličtinou Vacek problém neměl, protože Park Lane je mezinárodní škola, kde se komunikuje výhradně v angličtině. Další bod pro vstup na Yale bylo interview se zástupcem administrativy. Podle Vacka je hodně neformální, lidé z univerzity spíše zjišťují, jestli by tam daný student dobře zapadl.

Už dva týdny po odeslání přihlášky mu přišlo oznámení o předpřijetí a nyní už má za sebou rok a půl studia. „Je to docela náročné,“ říká a popisuje svůj běžný den. „Ráno mám trénink, pak jdu na snídani rovnou s druhou taškou do školy. Obkroužím předměty, mezi tím si dám oběd, potom zase běžím na autobus do loděnice, po tréninku je večer, pak chodím do knihoven, kde se učí většina lidí. Tam jsem třeba do deseti, jdu spát a zase znova.“ Výhodou je, že je všechno v kampusu a všude se dostane do 15 minut pěšky.

Na Yalu posluchači nestudují jeden vybraný obor, zaměření si volí pouze výběrem předmětů a ty můžou téměř podle libosti měnit. „Myslel

Jan Vacek
Yaleova univerzita

jsem si, že bych mohl dělat ekonomii, ale pak jsem zjistil, že to není pro mě, a zaměřil jsem se na psychologii,“ říká Vacek s tím, že v budoucnu by rád pracoval s lidmi, klidně někde v managementu i mimo sport.

Zpočátku ho děsilo, jak jsou všichni spolužáci chytří, a obával se toho, že jim jako sportovec nebude stačit. Později ale zjistil, že když si neví rady, může se obrátit na studijní oddělení nebo na spolužáky. „Vždycky když potřebuju, tak najdu pomoc,“ říká.

Yale je vyhlášený tím, že pořádá nejrůznější akce pro studenty a snaží se udržovat dobrý kolektiv. Kvůli pandemii koronaviru ale bylo vše omezené. První rok sice mohl v kampusu zůstat, ale studenti bydleli sami v pokoji a výuka stejně probíhala přes zoom, jediným bonusem zůstala možnost návštěvy knihoven. „Nebyly ani tréninky, tak jsem první ročník studoval on-line z Prahy,“ popisuje Vacek.

Školné na Yalu je velmi vysoké, studenti platí kolem milionu korun ročně a nedají se na něj získat půjčky jako ve Velké Británii ani stipendia. Až po přijetí může student podat žádost o pomoc a škola pak podle finanční situace rodičů může část školného odpustit.

“

Myslel jsem si, že bych mohl dělat ekonomii, ale pak jsem zjistil, že to není pro mě, a zaměřil jsem se na psychologii.

Thea Kratochvílová Univerzita v Cambridgi

Thea Kratochvílová maturovala na osmiletém gymnáziu Open Gate poblíž Prahy. Je to soukromá, mezinárodně laděná škola s anglo-americkým stylem výuky, angličtina je tu samozřejmostí. Proto když se rozhodovala, kam pošle přihlášku na vysokou školu, zahraniční univerzity byly automatickou volbou. A neměla nikam jinam než na jednu z nejprestížnějších škol na světě, britskou Univerzitu v Cambridgi. Chtěla do Británie kvůli její silné akademické reputaci.

„V tomhle se Británii vyrovná asi jen Amerika, ale na USA mi nevyhovoval jejich vzdělávací systém, který nazývají liberal arts. Vedou v něm studenta k tomu, aby se první dva roky nespecializoval, ale spíše si zkoušel předměty z různých odvětví, jak humanitních, tak exaktních věd. To jsem měla možnost zkusit si už během posledních dvou let na gymnáziu, takže na vysoké škole jsem se už chtěla zaměřit na svou vybranou ekonomii,“ vysvětluje Kratochvílová, dvaadvacetiletá rodačka ze severní Moravy.

Přijímačky na Cambridge zahrnovaly hned několik kroků: prvním byl motivační dopis o pěti stech slovech, kde se měla představit a vysvětlit, proč ji zajímá daný obor. Klíčové jsou však přijímací testy a pohovory. Výsledek testů rozhodne o tom, jestli vůbec student může být k pohovorům připuštěn. Testy počítají s perfektním zvládnutím relevantní středoškolské látky, což pro Kratochvílovou byla hlavně matematika. Student musí být schopen řešit úkoly logicky, najít řešení problému a aplikovat ho nad rámec toho, co se běžně učí na středních školách.

„Například Scio testy jsou proti tomu více repetitivní a bylo daleko lehčí se na ně připravit. Díky mezinárodní maturitě jsme ale šli na gymnázium například v matematice mnohem více do hloubky, což byla na tyhle přijímačky nejlepší příprava,“ podotýká studentka. Dodává však, že ne všichni Češi na Cambridge musí mít nutně mezinárodní maturitu, pokud chtějí přijímačky zvládnout.

Pohovor byl naopak nevyzpytatelný. „Simulovalo to takzvanou supervizi, což jsou individuální konzultace s profesory. Člověk musí vyřešit sadu úkolů a pak o tom diskutuje s profesorem. Není problém, pokud si student něco nepamatuje nebo se mu něco nepovede, vždy je možnost se zeptat a dostane novou informaci. Zkoumá se, jak uchazeč na tu informaci reaguje a jak s ní dokáže pracovat,“ popisuje Kratochvílová.

Ani po absolvování testu a pohovoru ještě není vyhráno a rozhodují výsledky z maturity.

U mezinárodní maturity Cambridge vyžaduje většinou 42 bodů z 45 možných.

Stejně jako na Open Gate i na Cambridge čerpala Thea Kratochvílová sociální stipendium. Mají na něj nárok ti studenti, jejichž rodina není schopná jim všechny náklady zaplatit a zároveň mají dostatečně dobré středoškolské výsledky, kdy se průměr z maturity blíží 1,0. Zároveň by se měli zapojovat do vedlejších aktivit, které rozvíjejí je samotné nebo přispívají k rozvoji komunity.

Současně si mladá Češka vzala studijní půjčku od britské vlády, což je u mladých Britů běžné. Půjčka pokrývá školné, ale ne životní náklady a činí 9250 liber (zhruba 275 tisíc korun), což znamená jeden akademický rok výuky, a bude ji splácet ze svého platu. Stipendium pokryje životní náklady na Cambridge, tedy ubytování či stravné, jež představuje dalších 300 tisíc korun. Celkem tedy jeden rok na univerzitě stojí v přepočtu zhruba 600 tisíc.

Den na cambridgeské koleji pro Kratochvílovou začíná v 5:30 ráno, kdy vstává na veslařský trénink, následuje společné jídlo a pak se spolužáci míří na přednášky. Odpoledne se jde do knihovny nebo probíhají ostatní sportovní aktivity. Po večeri opět všichni usednou v knihovně.

„Večer je totiž nutné věnovat učivu ještě několik hodin, aby si člověk stihl zapamatovat, co se probíralo během přednášek, a vypracovat zadané domácí práce. Člověk v nich řeší úkoly a svou práci pak probírá na individuálních hodinách s profesory,“ líčí.

Nyní studuje třetí, závěrečný rok a na magisterské studium už pokračovat nechce. Až odevzdá bakalářskou práci, chtěla by se vrátit do Česka a působit v konzultantské firmě. „Zaměřím se na ekonomii v energetice, energetika totiž je a bude pro společnost velké téma,“ plánuje.

“

Zaměřím se na ekonomii v energetice, energetika totiž je a bude pro společnost velké téma.

Kateřina Panešová
Oxfordská univerzita

Byl to ten nejlepší dárek k osmnáctým narozeninám: prodloužený víkend v Londýně s návštěvou Matematického institutu na Oxfordské univerzitě, kde zrovna probíhal den otevřených dveří.

„Totálně mě to nadchlo, takže jsem si řekla, že jednu z přihlášek na vysokou školu pošlu do Oxfordu, i když je nepravděpodobné, že bych se tam dostala,“ vzpomíná na zlomový okamžik své studijní dráhy nyní dvacetiletá Kateřina Panešová z Teplic.

Zaujal ji hlavně systém takzvaných tutoriálů, které jsou pro Oxford typické. Profesor diskutuje se studenty v malých tříčlenných skupinkách, takže je při řešení úloh dost prostoru pro individuální přístup. Podmínky pro přijetí měla tehdy stejné jako britští studenti. Přes systém UCAS je možné podat až pět přihlášek, což využila. Nakonec se dostala na všech pět vybraných škol. Do přihlášky se vyplňují známky, pak je ještě nutné napsat esej o sobě a motivaci ke studiu konkrétního oboru, následovaly testy z matematiky a pak osobní pohovory.

„Zhruba třetinu uchazečů přijmou k pohovorům a z nich třetinu vezmou. Já jsem absolvovala pět pohovorů, které byly úplně úžasné, strašně mě to bavilo,“ říká Panešová.

U pátého pohovoru se ale přece jen trochu zapotila. Zatímco ty předchozí vždycky začínaly úvodním „small talkem“ o tom, proč si vybrala právě matematiku a odkud pochází, pátý zkoušející jí řekl, že tuhle zdvořilostní konverzaci přeskočí. „A pak mi položil nejtěžší úlohu, co jsem kdy viděla. Nevěděla jsem si rady a na konci jsem se zeptala na správnou odpověď. Když mi ji prozradili, měla jsem takový heureka moment. Společně jsme se zasmáli a jela jsem domů,“ vzpomíná Panešová.

S přípravou na testy jí pomáhala profesorka matematiky z Gymnázia Teplice, kde maturovala. V Británii mají jiný systém školství, takže v době konání testů už probírali derivace a integrály, zatímco v Česku ještě ne. Na gymnáziu se do poslední chvíle učí všechny předměty, zatímco v Anglii si studenti na poslední dva roky střední školy vyberou jen tři a těm se věnují do hloubky.

„Spolužáci z Anglie toho ze začátku věděli v matematice víc, ale my ostatní zase máme lepší znalosti v dějepise a celkově širší záběr,“ popisuje. Kromě přípravy na matematické testy si ještě musela udělat Cambridgeskou mezinárodní zkoušku z angličtiny na úrovni CAE, kvůli čemuž jezdila jednou týdně do Prahy na kurz.

Kromě přijímacích pohovorů ale bylo klíčové získat také sociální stipendium, bez něj by

na studium v Británii neměla finance. Na školné má výhodnou půjčku od britské vlády, kterou bude splácet až po dosažení určitého výdělku. Životní náklady ale půjčka nepokryje, proto absolvovala dva pohovory a nakonec uspěla u Renáty a Petra Kellnerových, jejichž nadace ji nyní podporuje.

Že chce studovat v Anglii, si Kateřina Panešová rozmyslela už dva roky před maturitou. Líbí se jí britský humor, krajina, literatura i to, jak jsou místní lidé milí. Přesto byl první rok sžívání s novým prostředím složitý.

„Kvůli covidu jsme se vůbec nemohli vídat uvnitř, jen venku s rouškami. Moje angličtina ještě nebyla úplně skvělá, neviděla jsem spolužákům na pušu a špatně jim rozuměla. Na druhý semestr nás poslali rovnou domů a vše probíhalo pouze on-line. Až třetí zkouškový trimestr jsem si užila a konečně se se všemi pořádně seznámila.“

V září už měli i první přednášku osobně v posluchárně a mohla se účastnit i mimoškolních aktivit. Kateřina miluje hudbu, hraje na flétnu, zpívá ve sboru a chodí na jógu. „Je to úžasné mít i jiný život kromě matematiky,“ směje se.

Jednou by chtěla učit, ještě neví, zda na střední, či vysoké škole, ale určitě v Česku. „Chtěla bych se vrátit, protože to tady mám moc ráda,“ vysvětluje.

“

Spolužáci z Anglie toho ze začátku věděli v matematice víc, ale my ostatní zase máme lepší znalosti v dějepise a celkově širší záběr.

Chceme být perspektivní, na budoucnost orientovanou institucí, říká o Fakultě ekonomické ZČU v Plzni její děkanka Michaela Krechovská

Fakulta ekonomická díky novým studijním programům, spolupráci s významnými firmami i nabídce certifikátových programů a zahraničních výjezdů připravuje studenty na praxi a život v 21. století.

► Koncem roku 2021 jste byla znovu zvolena děkankou Fakulty ekonomické Západočeské univerzity v Plzni. Jak hodnotíte uplynulé období a jaké máte plány do budoucna?

Uplynulé období hodnotím kladně, přestože poslední dva roky nebyly jednoduché. Během mého dosavadního působení v roli děkanky získala fakulta všechny potřebné akreditace, které u nás v dalších letech studentům zajistí kvalitní vzdělání v moderních studijních programech. Úspěšně jsme akreditovali čtyři bakalářské, tři navazující magisterské a dva doktorské studijní programy. Od roku 2019 nabízíme double degree program Podniková ekonomika a management, realizovaný ve spolupráci s finskou Häme University of Applied Sciences. Zájemci mohou na fakultě navštěvovat také nové certifikátové programy. Díky pandemii covid jsme se masivněji posunuli ve využívání inovativních výukových metod a flexibilních forem vzdělávání, které umožňují více reflektovat individuální potřeby našich studentů. Řešili jsme celou řadu zajímavých projektů, včetně těch s mezinárodním přesahem.

Plánů do budoucna je mnoho. Mým cílem je být perspektivní a na budoucnost orientovanou institucí, proto chceme i dále rozvíjet internacionalizaci a interdisciplinaritu, a to jak ve vzdělávání, tak ve vědě a výzkumu. K mezipředmětovým studijním programům Informační management, Ekonomická a regionální geografie nebo Stavební inženýrství – Moderní budovy, tak připravujeme další. Mezinárodní rozměr studia by měly posílit další nové mezinárodní programy v současné době připravované s německými vysokými školami.

► Jak se daří propojit studium s praxí či mezinárodními studijními programy?

Řekla bych, že toto se nám daří velmi dobře, spolupráci s budoucími zaměstnavateli našich absolventů věnujeme významnou pozornost a společně usilujeme o jejich nejvyšší přípravu pro praxi a život v 21. století. Spolupracujeme s řadou významných firem, pořádáme zajímavé akce, kde se studenti setkají s českými i zahraničními ekonomy, top manažery a dalšími experty. Na fakultě máme Centrum podnikání a udržitelnosti, které pomáhá studentům s rozvojem podnikatelských nápadů a vlastního businessu. Mimo to nabízíme bohaté možnosti vyjet za studiem či praxí do zahraničí. Spolupracujeme s více než 50 partnerskými pracovišti po celém světě. Ti ambiciózní se navíc mohou přihlásit do programů double degree, rok studovat a absolvovat praxi v Německu nebo Finsku a získat dva vysokoškolské diplomy za standardní dobu studia.

► Když zmiňujete trh práce – v jakých profesích se může absolvent uplatnit?

Absolvent najde uplatnění v různých ekonomických a manažerských pozicích v českých i nadnárodních firmách, např. jako marketingový specialista, projektový manažer, podnikový ekonom, analytik, specialista financí, controllingu, daní, HR manažer, IT specialista a manažer či specialista na regionální a udržitelný rozvoj. Řada absolventů působí ve výrobních závodech, v obchodu a službách, zejména v auditorských a poradenských společnostech, jiní pracují ve veřejné správě, neziskovém sektoru nebo také rozvíjejí vlastní úspěšné podnikání.

► Dnešní doba klade nároky na specializaci absolventa, jinými slovy – pouze diplom z vysoké školy nemusí stačit. Co v tomto ohledu nabízíte?

Kromě vysokoškolského diplomu Fakulty ekonomické (případně diplomu ze zahraniční VŠ při double degree programu) absolventa vybavíme dalšími národními i mezinárodními v praxi uznávanými certifikáty. Realizujeme například velmi zdařilý certifikátový program Daňový specialista ve spolupráci s BDO. Ve vazbě na studium našich předmětů nabízíme mezinárodní certifikaci pro oblast auditu, financí a daní ve spolupráci s organizací ICAEW, nejvlivnější profesní organizací certifikovaných účetních Anglie a Walesu. Specializaci si studenti rozšíří i v rámci národní certifikace v oblasti projektového řízení ve spolupráci s organizací IPMA CZ nebo v rámci certifikátového programu Manažer v turismu.

► Co byste vzkázala zájemcům o studium?

Ráda bych zájemce pozvala na dny otevřených dveří 26.1.2022 v Plzni a 28.1.2022 v Chebu. Sledujte naše sociální sítě a také www.fek.zcu.cz, kde najdete veškeré informace o studiu, přijímacím řízení a důležitých termínech.

**FAKULTA EKONOMICKÁ
ZÁPADOČESKÉ UNIVERZITY
V PLZNI**

A woman with reddish-brown hair, wearing a grey long-sleeved dress with yellow tulip patterns at the bottom, a chunky yellow beaded necklace, and yellow bangles, stands in a classroom. She is looking towards the camera with a slight smile. The background shows classroom desks, chairs, and a whiteboard.

Škola nedává dětem smysl

„Já jako učitel
nejsem tím hlavním
ve vzdělávání.
Tím je dítě,“ říká
ředitelka ZŠ Trmice
Marie Gottfriedová.
Žáky nechce měnit
ke svému obrazu,
ale provést je devíti
lety, aby si každý
našel v životě své
místo, kde bude
užitečný.

P

„Pojďte se ohřát dovnitř, kluci,“ volá Marie Gottfriedová na žáky, kteří sedí venku před zamčenou školou a čekají, až zazvoní. Energická ředitelka Základní školy Trmice na kraji Ústí nad Labem nevymýšlí zásadní inovativní vzdělávací systémy. „Jen“ umí naslouchat a se svými kolegy vnáší do tříd pochopení, vřidnost a lidskost. K dětem přistupují jako k partnerům, které je třeba podpořit, motivovat a provázet tak, aby to každému z nich vyhovovalo.

Podle mezinárodních výzkumů TIMSS a PISA chodí ze všech zemí vyspělého světa do školy nejméně rádi čeští žáci. Tušíte proč?

Důvodů je více, ale tím hlavním podle mě je, že výuka dětem nedává smysl. Oni ji vnímají jako nutnost, kterou musí absolvovat, ale která jim neladí, protože nemá vazbu na život. Také se do školy netěší, poněvadž se tam necítí dobře, jako respektované osobnosti.

Ve vaší škole se děti dobře cítí?

Věřím, že ano. Věnujeme se tomu, máme to jako jeden ze základních pilířů naší školní filozofie, často o tom debatujeme. Klima ve škole je vážné téma. Vezměte si prvňáčky. Ti se do školy hodně těší. Nezřídka ale dochází k tomu, že už v listopadu si vymýšlejí bolesti břicha, respektive somatizují svoji nechuť chodit do školy. A my ztrácíme natěšené děti, které do té doby lační po učení. Učí se věci pro život a totéž očekávají od školy. Pak ale přijde srážka se zdí, s institucí. Kde si tohle neuvědomí, že klima školy je zásadní, tam děti otráví. A co hůř, neotráví je jen na devět let povinné školní docházky, ale na celý život. Znechutí jim celý proces dalšího růstu. Zprotiví dětem jednu z nejkrásnějších věcí v životě – učení se neustále novým věcem. Místo toho škola vyžaduje poslušnost, a kdo se nezařadí jako ten voják, ten ze systému vypadává – a to je většina dětí. Pokud se k tomu poctivě nepostavíme, budou naše školy bezduché a beze smyslu.

Co zde v Trmicích děláte pro to, aby vaši žáci smysl v učení našli?

Zmíním dvě věci. První je partnerství ve školách. To, jak vypadá výuka, jak je či není smysluplná, jak dokáže reagovat na jinakost dětí ve třídě, se odvíjí od vztahu učitel–žák. Jak se podaří vybudovat vztah mezi učitelem a žákem, je naprosto nosné pro celý vzdělávací proces. Tento vztah

musí být partnerský, ne mocenský. Ne že já jsem učitel, který rozhoduje, předkládá své teze, vize, nařizuje, spoustu toho od dětí očekává. Musím být ten, kdo je bere vážně, pro koho to nejsou nehotoví lidé, které musím opracovávat. Musím brát dítě jako partnera, brát ho vážně a ujasnit si, v čem tkví naše role učitele a žáka. Já jako učitel nejsem hlavní ve vzdělávacím procesu. To je dítě. Jestli ho chci navnadit, motivovat a otevřít mu různé dveře, do nichž už bude vstupovat sám a vybírat si, do kterých ano a do kterých ne, musím se ho ptát. Učitel je jeho průvodce, ne šéf, který mu diktuje a nařizuje, být v dobré víře.

S takovým pojetím své role ale ne každý učitel souzní.

Ano, je třeba si to v hlavě přeformátovat. Ne že dítě se bude ladit na mě a další kolegy, protože každý jsme jiný. My se budeme naladovat na dítě. Snažit se najít v něm potenciál, místo, kde stojí za to odhalit to a pracovat na tom. Toto by jednou mohla být jeho parketa, kde bude na svém místě, kde bude užitečný.

A druhý předpoklad vzdělávání, které dětem dává smysl?

Individualizovaný přístup k dětem. Jde o to, abychom ke každému z nich přistupovali jako k osobnosti. Abychom my jako učitelé pracovali s tím, že víme, že ve třídě máme třeba dvacet různých dětí. Že každé má potenciál trochu někde jinde, že ke každému je třeba si najít cestu. Že je třeba podpořit, motivovat a provázet každé dítě tak, aby to jemu vyhovovalo. Opustit frontální pohled a více cílit na tuto Mařenku a tamtoho Pepíka. V tom tkví učitelské mistrovství. Dokázat každému dítěti nabídnout, co potřebuje.

Co důležitého se v českých školách neučí?

To je otázka, o níž bychom mohli mít celý rozhovor – a ještě by nestačil. Myslím si, že se stále ještě pořád hodně soustřeďujeme na poznatky a informace. Hlavní města všech států Evropy, nejvyšší hory, nejdelší řeky, spousta vzorců a gramatických pouček. Nosíme dříví do lesa a ztrácíme čas, kdy lze pracovat smysluplněji. Samozřejmě je dobré něco znát, třeba že existuje vzorec pro výpočet obvodu, že když si budu chtít ušít ubrus, snadno si vypočítám plochu. Ovšem všechny ty seznamy, definice, poučky... Je dobré vědět, že jsou to nástroje, které když

Marie Gottfriedová

ředitelka školy

Vystudovala Pedagogickou fakultu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem.

Od roku 1999 působí v základní škole v Trmicích u Ústí nad Labem, od roku 2005 je její ředitelkou.

V roce 2015 dostala ocenění Roma Spirit udělované těm, kteří se aktivně zasazují o zlepšení životních podmínek Romů, a Cenu Alice Masarykové za úspěšnou realizaci inkluzivního vzdělávání. Vloni získala ocenění Ředitel roku udělované agenturou Tutor pod záštitou MŠMT.

“

Aby děti uměly vyjmenovat charakteristiky plžů, mlžů a hlavonožců? Proč?

budu potřebovat, tak o nich vím a najdu si je. Ale aby děti uměly vyjmenovat charakteristiky plžů, mlžů a hlavonožců? Proč? K čemu?

S jakými dovednostmi by tedy měly děti odcházet ze základní školy?

S dovednostmi pro život. Děti by měly umět komunikovat a s informacemi pracovat spíše než je odříkávat. Umět si je najít, rozpoznat zdroje, umět je třídit, vytáhnout z nich podstatu, diskutovat, umět pracovat s jazykem, argumentovat, naslouchat a přijmout odlišný názor. Když to zobecním, umět se sebou zacházet. Dorozumět se, přemýšlet, spolupracovat, vědět, kdo jsem a kde je moje místo. Kde si musím říct o pomoc a kde ji zase mohu nabídnout sám. To je kus lidské zralosti, to řada dospělých neví. Základní škola – tedy ta běžná spádová, které já fandím – má navíc úžasnou jedinečnost. Kde jinde se vám v jedné třídě sejde řezník, kadeřnice, jaderný fyzik, doktor, policista a třeba budoucí prezident? To je nesmírně cenné i pro soudržnost společnosti vůbec.

Školy dnes často především připravují děti na přijímačky. A přijímačky jdou po tvrdých znalostech, protože ty se dají měřit. To, zda dítě umí logicky propojovat nebo si organizovat čas, se měří špatně. Jde ty dva světy skloubit? Tedy připravit na přijímačky, ale i na život?

Je to věc otevřené mysli toho kterého pedagoga. Bohužel, mnozí učitelé, ale i rodiče a veřejnost jsou sami nositeli a obhájci toho zkostnatělého systému. Rodiče vám mnohdy řeknou: Máte pravdu, tohle je důležité pro život, my ale taky chceme, aby se náš kluk dostal na střední školu. Všichni si to neseme jako kouli u nohy a ne a ne najít odvahu a jít do celospolečenské debaty o podobě vzdělávání. K tomu je ovšem nutná i systémová změna. Každopádně inovativní pedagog může být také ten, kdo ještě pracuje s křídou a dřevěnou tabulí, když to bude mít dobře srovnané v hlavě. Řada škol, i základních, se na tu cestu vydává. Ale málo platné, na konci jsou přijímačky na střední školu, které jsou stále postaru. U nás na škole tak učíme lásku k jazyku, práci s jazykem, diskusi, kompetence pro život a v osmé třídě máme volitelný kurz, do něhož se hlásí děti, které se chtějí dostat na střední školu. Tam dostanou „nalejvárnou“. Nechceme je nechat ve stychu.

Ve vašem loňském komentáři na webu EDUZÍN kromě jiného píšete, že „strategické vzdělávací dokumenty, jako je Rámcový vzdělávací program, školní vzdělávací program nebo tematické plány, jsou přesycené balastem“.

Můžete to rozvést?

Rámcový vzdělávací program, který je zastřešujícím dokumentem pro školní vzdělávací programy, potažmo tematické plány, je celkem kompetenčně laděný. Teď probíhá jeho revize ve snaze posun ke kompetencím ještě víc posílit. Pořád je

tam hodně teorie, navíc mezipředmětově nepropojené. Dám příklad. Fyzika je jedním z nejméně oblíbených předmětů. Chceme po dětech, aby vyjmenovaly Newtonovy zákony, přitom je fyzika všude kolem nás. Místo abychom třeba teď v zimě šli ven a učili se skupenství vody, protože je pro to ideální příležitost, tak nad tím sedíme v létě a píšeme do sešitu definice skupenství. Pro spoustu dětí je fyzika něco, co nemají spojeno s prožitkem. Takto můžeme pokračovat v každém předmětu. Živočišné říše v přírodopisu. My tu teď máme učitele, který skoro za každého počasí chodí s dětmi ven a společně pozorují. Nejde přece o to, vědět, jakou stavbu těla má trepka velká. Kdy se mě na to kdo zeptal? Smyslem přírodopisu je spíše vědět, že i my lidé jsme součástí přírody, že nejsme svrchovanými pány, jsme provázaní s ostatními živými organismy, vědět, co svou činností mohou ovlivňovat. Pořád to vztahovat k životu. To totiž dětem i nám učitelům dává smysl, to není balast. Mám pocit, že už základní školu pojmáme dost akademicky. Nauč se, vyjmenuj. Proč rvát kvadratické rovnice do někoho, kdo bude výborný truhlář nebo kadeřnice? Je třeba rozlišovat.

V jiném bodě téhož komentáře se dotýkáte tématu sebevzdělávání žáků. „Nestrháváme my učitelé pořád příliš pozornost sami na sebe, místo abychom posilovali autonomii žáků a jejich vlastní zodpovědnost?“ Myslíte si, že dnešní školy neumí naučit děti učit se?

Jde o nastavení vztahu učitel-žák. Pokud jsem jako učitel přesvědčen, že jsem moderátor, řídím hodinu a rozhoduji, co se teď všechny děti mají naučit, stavím se do role někoho, kdo do třídy přináší poznatky, vzdělávání a kdo to musí do dětí nalít. Při takové hodině je aktivní učitel. Mluví, vysvětluje, ukazuje na tabuli a 45 minut maká. A děti pasivně sedí. Ke všem přistupuji stejně, všichni si zapisují, poslouchají a na příští hodinu, kdy bude test, se to všichni naučí. To je moment, kdy na sebe strhávám pozornost a je mi v podstatě jedno, kdo ve třídě sedí.

Jak by to mělo podle vás vypadat?

Hlavní aktéři jsou děti. Já jako učitel musím přemýšlet o tom, koho si posadím do skupiny, jež bude o nějakém tématu debatovat. Protože vím, že děti se nejlépe učí v interakci. Víím, že introvertnější děti se efektivněji naučí, když jim dám jen text a zdroj a ony s tím budou samy pracovat. Neposedným mohu říct: Běžte si kamkoliv po škole a najděte si informace. Každou chvíli mi tu děti klepají na dveře a na něco se ptají. To jsou ty, které potřebují pohyb, zážitek. Je pro ně zajímavé, že se něco dozvěděly od školníka, něco od ředitelky a něco jim řekla uklízečka. Když se nějaké dítě v těchto třech skupinách nenajde, nevyhovuje mu to ani v jedné, tak se ptám: Co bys potřeboval? Řekni si. Při takovém vzdělávání jsou aktivní děti a učitel jim „pouze“ vytváří podmínky. Děti musí vědět, že jde o ně. Tím podporujeme jejich odpovědnost za vzdělávání.

“

**Narazí-li
tu učitelé
na dítě, jemuž
se nedaří,
nedostává
pětky nebo
třídní důtky,
ale usilujeme
o kontakt
s rodinou.**

Učíme je pracovat na sobě, zjišťovat, jak neefektivněji se učit.

Základní školu Trmice navštěvují kromě žáků z majoritní společnosti také děti s tělesným a mentálním postižením, žáci s poruchami učení a chování, s jazykovou bariérou a zhruba třetina všech dětí na škole pochází z ekonomicky slabých rodin nebo sociálně vyloučených lokalit. Jak se vám v tak náročném prostředí podařilo vybudovat dobrou školu?

Když jsem sem v roce 2005 nastoupila, řada Trmičanů dávala své děti do ústeckých škol. Měli jsme tehdy nakročeno k tomu, být školou pro „zbytek“, který vzdělávání neřeší, řekněme romskou. To jsem ale nechtěla. Stáli jsme o to, aby místní dávali děti k nám. A tak jsme se začali s kolegy bavit o vizi školy. Řekli jsme si, že musíme udělat školu zajímavou, že tu musí být lákadlo, proč si vybrat zrovna nás. V té době tady nebyl jediný kroužek, probíhala zde strohá výuka podle rozvrhu. Tyhle mé dveře byly zatarasené pohovkou a ředitelka chodila komplexem kanceláří okolo. Věděla jsem, že se mě nikdo nesmí bát, že ty dveře musí být otevřené. Musíme se o všem bavit, když někdo z kolegů učitelů řekne, že se mu něco nepovedlo, tak to není průšvih, ale naopak. Začali jsme vypisovat kroužky, školy v přírodě, plavecký a lyžařský výcvik a už se to nabalovalo...

Pokračujte...

Do své vize jsme si dali, že školu, vzdělávání, vnímáme jako službu. Nechceme vystupovat jako úřad, který se něčeho domáhá, něco nařizuje a sankcionuje. Narazí-li tu učitelé na dítě, jemuž se nedaří, tak nedostává pětky nebo třídní důtky, ale usilujeme o kontakt s rodinou. Nekončí to u dvou tří telefonátů nebo pozvání do školy, na které rodina nereaguje. Když to takhle nefunguje, jedeme do rodiny. Je to tahle? Tak to bude nejlepší, když tam pojede někdo z Romů. Po těchto návštěvách často ona rodina zjistí, že to škola nemyslí zle, že jim nechceme přidělovat potíže. Že nejsme úřad, který je bude se všemi jejich hypotékami a dluhy ještě více zatěžovat. Chceme podpořit jejich dítě a hledáme cesty. A pak se po nějakých dvou měsících podaří, že rodič přijde sem do školy. A vy kolikrát vidíte maminku, která má manžela ve výkonu trestu, je zadlužená, v nájmu na ubytovně, s těžce onkologicky nemocným tatínkem, o kterého se stará. Tak nemá na to, aby s dítětem dělala doma úkoly a obstarávala mu pastelky. Proto se pak domlouváme, co s tím. Třeba že paní učitelka s asistentkou píše s několika dětmi domácí úkoly ve škole. Neděláme tady světoborné věci, ale jdeme důsledně po každém jednom případě. Nabízíme doučování, volně dostupné počítače ve škole, půjčujeme tablet domů, odložíme třeba platby pomůcek. Stále hledáme cestu k lidem a nerezignujeme po prvních prohrách, to je celé. Ne vždy se vše podaří, ale jsme rádi i za drobné krůčky

Škola, která léčí

Do pražské Základní školy Integrál chodí děti s nejrůznějšími poruchami učení. Kromě klasických předmětů využívají i nabídku nadstandardní péče, třeba dramaterapie či muzikoterapie. Děti se ve škole učí překonat své znevýhodnění a být dobré i v předmětech, které by jim jinak nešly.

N

a chodbě hlasitě zvoní a šestice chlapců spěšně usedá do lavic v jedné z menších tříd. Hana Sovová, striktní, ale přívětivá učitelka s mnohaletou praxí, rozdává dětem pracovní listy. Na první pohled vypadají nesrozumitelně, jsou na nich jen shluky černých teček. Chlapci ale hned brousí tužky a začínají tečky jednu po druhé spojovat, až nakonec vykrouží souvislé obrazy ryb.

Jedná se o takzvanou Feuersteinovu metodu instrumentálního obohacování, což je jedna z mnoha terapeutických metod, které používají zde na soukromé Základní škole Integrál na pražských Vinohradech. Zaměřuje se na děti se specifickými poruchami učení, což může být například dyslexie, dysgrafie, dyskalkulie (specifická porucha dovednosti počítání a práce s matematickými symboly – pozn. red.) nebo dyspraxie (specifická porucha pohybové koordinace – pozn. red.) a mnoho dalších. Cílem učitelů je, aby se žáci i přes své poruchy dokázali plnohodnotně učit a dosáhli ve vzdělávání stejně dobrých výsledků a sebevědomí jako děti bez znevýhodnění.

„Podstatné je, že oni ty obrazce mezi tečkami nemají vidět, mají je vymyslet. Určí si klíč, podle kterého lze první obrazec sestavit, a podle toho

postupují u dalších obrazců,“ vysvětluje učitelka Sovová, zatímco žáci v klidu pracují.

„Díky této metodě rozvíjejí prostorovou představivost. Ovšem už to, že dokážou po dobu čtyřiceti minut bez přestávky zaměřit pozornost na jeden úkol a pracovat podle návodu, je naprosto fantastická věc. A tahle schopnost soustředění už v těch dětech zůstane,“ chválí si Sovová metodu, kterou po druhé světové válce představil izraelský psycholog Reuven Feuerstein a pomáhal její pomocí například dětem, které se vrátily z koncentračních táborů a jež byly původně považované za nevzdělatelné. „Touto metodou se učí nejen zaměřit pozornost, ale stanovit si myšlenkový postup, tedy klíč, a aplikovat jej na řešení různých úkolů. Tuhle dovednost pak mohou překlápat i do dalších předmětů, například do úloh z matematiky nebo později do řešení životních situací,“ vysvětluje Sovová.

Jedním z prvních, kteří mají pracovní úkol hotový, je třináctiletý Jakub. „Když se na ty tečky kouknu, vidím už celkem rychle, jaká tečka by se měla vázat s další, a dokážu určit klíč k obrazci,“ zamýšlí se. „Pomáhá mi to s koncentrací, cvičím si u toho pozornost. Jinak jsem dost roztěkaný.“

“

Díky dramaterapii jsem stres a strach odboural natolik, že už se prezentaci před lidmi nebojím.

Být sám sebou

Při muzikoterapii pracují žáci ve skupině a vede je třicetiletý učitel Tomáš Vacek. „Máme například děti s poruchou autistického spektra, které často nezvládají určité sociální situace. Využíváme hudby pro nácvik těchto sociálních situací,“ popisuje Vacek. Žáci při hodině hrají na rozličné nástroje, například na perkuse, bubny, kytaru nebo zpívají. Oproti klasické hudební výuce zde však nejde o precizní hudební přednes, nýbrž o tvůrčí proces, autentický hudební projev a o to, být sám sebou. Není výjimka, že žáci část hodiny protančí a další část sedí naproti sobě v kolečku a zkoušejí na jednotlivé instrumenty hrát.

Hodina začíná vždy takzvaným hello songem, což je jednoduchá písnička, v níž se děti a lektor zdraví. Zpívají svou náladu nebo ji hrají na hudební nástroj. Následuje rozehrávací aktivita a pak přichází hlavní činnost, například společná tvorba hudební skladby, hudební dialogy s nástroji mezi dětmi a další. Hodinu uzavírá relaxace, kdy děti tančí na relaxační hudbu nebo odpočívají na gauči či na žíněnkách.

„Mezi žáky jsou i děti s ADHD, takže pro práci s impulzivním chováním využíváme interak-

Oproti klasické hudební výuce nejde v muzikoterapii o precizní hudební přednes. Důležitější je tvůrčí proces, autentický hudební projev a být sám sebou.

ní hry na hudební nástroje. To znamená jeden zahraje začátek a druhý zahraje v reakci na něj. Nebo používáme i poslech hudby jako takový,“ dává příklady Vacek.

Konkrétní cíle terapie Vacek tvoří na začátku roku s rodiči dítěte, školní psychologkou a s dalšími učiteli. Může se například jednat o rozvoj sociálních dovedností u žáků s poruchou autistického spektra, posílení sebevědomí, zklidnění u dětí s ADHD a další. Na konci roku se vždy výsledky terapie u jednotlivých žáků zhodnotí a určí se postup do dalšího roku.

Dramaterapie simuluje životní role

Jinou specifickou metodou na vinohradské škole je dramaterapie, kterou vede lektorka Lucie Horychová. Aktuálně tam probíhá pět různých orientovaných skupin. Podle zaměření vypadá i průběh jednotlivých lekcí. V jedné z místností například zní relaxační hudba a děti zde leží na kobercích a vnímají svůj dech. V jiném typu lekce se zase zaměřují na složité situace, kdy mají například strach někoho oslovit, vyjádřit svůj názor nahlas před třídou, vymezit se, když jim někdo dělá něco nepříjemného.

„Bojí se třeba, že nezvládnou písemku nebo prezentaci. Děti si mohou situace, ze kterých mají obavy, vyzkoušet nanečisto, a to bez zátěže, že udělají chybu nebo že selžou. Díky těmto tréninkům mají možnost přijít na to, co je v překonávání strachů může podpořit. Myslím, že je fajn získat zkušenost, že to, jak se cítíme, můžeme ovlivňovat,“ vysvětluje lektorka Horychová.

Dramaterapii popisuje jako magický prostor, do něhož se vejde reálný svět i svět „jako“. „Rozvíjí imaginaci, posiluje koncentraci a soustředění, učí nás vědomě zaměřovat naši pozornost. Pomáhá nám zbavovat se negativních emocí, odžít si je a mírnit vnitřní napětí,“ vyjmenovává Horychová. Divadelní prostředky, které dramaterapie využívá, umožňují dětem vstupovat do různých rolí a situací. Mohou si tak vyzkoušet nové způsoby reagování a jednání a zjistit, v čem jim je dobře a co pro to mohou udělat.

Jedním z kurzistů dramaterapie je i čtrnáctiletý Daniel, hnědovlasý chlapec v brýlích a černé mikině. O dramaterapii mluví pomalu, soustředěně a z jeho hlasu je zřejmé, že kurz bere velmi vážně. „Baví mě moc. Každé pondělí se stane něco zázračného. Cvičíme tam různé aktivity a vztahy, abychom věděli, jak se k sobě máme chovat. Zrovna teď jsme řešili strach a stres,“ popisuje Daniel. Jak sám říká, dramaterapie jej hodně posunula. „Když jsem třeba měl mít před třídou referát, říkal jsem si, že to nedám. Díky dramaterapii jsem stres a strach odboural natolik, že už se prezentací před lidmi nebojím,“ hodnotí Daniel.

Hlásí se víc dětí, než mohou přijmout

Když člověk prochází chodbami Základní školy Integrál, vře to tu stejně jako na klasické základní škole. Chlapci i dívky se smějí, povídají si nebo se pošťuchují. „Pravou rukou ne, pravou píšeš! Bouchejte se levou,“ napomíná napůl ve vtipu

ředitelka Alice Běhounková dospívající dívku, která na chodbě strká do své spolužačky. Dívky jsou však na této škole výrazně v menšině, je jich tu zhruba třetina. „Důvod je jednoduchý – poruchy učení mají častěji chlapci,“ vysvětluje Běhounková v ředitelně.

Na školu, jež začala fungovat krátce po revoluci, docházejí děti, u kterých je zřejmé, že trpí některou specifickou poruchou učení a mají doporučení z pedagogicko-psychologické poradny nebo speciálně pedagogického centra. „Specifická porucha učení se projeví záhy, někdy krátce po nástupu do první třídy. Projevy mohou být různé, například se zjistí, že dítě nedokáže po písmenkách složit krátké slovo, nerozpozná stranově obrácené obrázky, nerozumí složitějším slovům nebo se neumí srozumitelně vyjádřit či neudrží pozornost,“ vyjmenovává Běhounková.

„Díky této metodě rozvíjejí prostorovou představivost. Ovšem už to, že dokážou 40 minut bez přestávky zaměřit pozornost na jeden úkol a pracovat podle návodu, je fantastická věc. A tahle schopnost soustředění už v dětech zůstane,“ chválí si učitelka Hana Sovová Feuersteino-vu metodu instrumentální-ho obohacování.

V žádném případě to ale neznamena, že všichni dyslektici chodí do Integrálu. „Státní základní školy jsou většinou velmi dobře fungující zařízení. Když se ale výuka dítěte nedá sladit s tím, jak to ve škole chodí, dítěti se musí vytvořit speciální režim, například ve spolupráci s rodinou, aby výuku zvládlo. Pokud i toto opatření selže, škola se domluví s rodiči, zda jsou ochotni jít s dítětem k odborníkovi, tedy do poradenského centra,“ říká Běhounková. Následuje vyšetření, které ukáže, jestli dítě potřebuje například pomoc asistenta pedagoga, zvětšovat písmenka textu v cvičeních nebo zda je pro něj nejvhodnější nástup do školy pro děti s poruchami učení, jako je ZŠ Integrál.

Integrál je soukromá škola, platí se zde 40 tisíc korun ročně. Oproti běžným základním školám je ve třídách poloviční počet žáků, bývá jich maximálně 15, takže učitelé, asistenti pedagoga a terapeuté se jim mohou individuálně věnovat. Každý rok se sem hlásí mnohem více dětí, než kolik lze přijmout. Například vloni se do první třídy hlásilo 32 uchazečů, vzali pouze osm, což je běžný počet v nižších ročnících. Když dítě nastoupí do této školy, nemá zdaleka vyhráno. Nikde není zaručeno, že uspěje více, než kdyby chodilo do běžné školy. „Je to případ od případu, velmi záleží na naladění žáka a na spolupráci s rodinou. Jsou rodiče, kteří až tady pochopili, že když se svému dítěti budou opravdu věnovat, teprve pak to ponese ovoce a dítě bude mít výsledky,“ připomíná Běhounková.

Deváťáci z Integrálu nepokračují příliš často na gymnázia. Běžnější je, že volí maturitní i nematuritní obory středních odborných škol, často s uměleckým a kreativním zaměřením. Například hyperaktivní děti totiž bývají velmi tvůrčí, často se stanou úspěšnými výtvarníky, uměleckými kováři nebo řezbáři, grafickými designéry či fotografi. Mezi absolventy školy ale nejsou výjimkou ani lékaři, učitelé nebo manažeři.

Inzerce

Zlaté promoce Univerzity Karlovy 2022

Oslavte s námi výročí své promoce.

Absolvovali jste UK v roce 1972?

Hledáme absolventy těchto fakult:

1. lékařská / 2. lékařská / 3. lékařská / Právnická / Pedagogická /
Filozofická / Matematicko-fyzikální / Přírodovědecká

Napište nám na e-mail
absolventi@cuni.cz.

UNIVERZITA
KARLOVA

HN060360

Německá škola mě naučila kriticky myslet a jednat s lidmi

Tobias Peter Lang (24) studuje v pátém ročníku práva na univerzitě v bavorském Pasově. Na studium v zahraničí ho připravila Německá škola v Praze. „Pokud chcete jít na německou univerzitu, pak je dobré si už zvyknout na systém, kde se nememoruje, ale spíš učí kriticky a samostatně myslet,“ říká.

foto: archiv Tobias Peter Lang

Proč jste si vybral zrovna univerzitu v Pasově?

V Pasově jsem nikdy předtím nebyl, ale zaujala mě prezentace té školy na Dnu univerzit, který pořádalo naše gymnázium. Je to vlastně takový každoroční veletrh desítek univerzit z Česka i ze zahraničí, který se koná na Německé škole v Praze. Líbilo se mi, že Pasov leží mezi Prahou a Mnichovem, ke kterému mám vztah, protože jsem se tam narodil. Univerzita má krásný kampus, za který dostala i ocenění, a práva jsou tam podle žebříčku jedny z nejlepších v celém Německu.

Jaké si představujete později uplatnění, když studujete německé právo? Není to trochu omezující?

Naopak. Existuje spousta německých klientů, kteří v Česku potřebují pomoci – podnikají tam, pracují nebo mají firmy. Počítám s tím, že začnu pracovat v Německu, pak bych si ale dodělal vše potřebné a vrátil se do Česka. Mám velkou výhodu v tom, že umím německy. Ve spojení s právem je to dříve na pracovním trhu.

A co se Vám na pasovské univerzitě líbí teď, když už tam studujete?

Skoro celá univerzita je v jedné ulici, všechno je propojené. Pořád někoho potkáváte, je to jako jedna velká rodina. Máme také úžasný sportovní areál a širokou nabídku sportovních aktivit – vedle těch klasických sportů dále od boxu a karate, přes

americký fotbal až po běhání s tyčemi mezi nohama podle Harryho Pottera. Můžete si přihlásit tolik sportovních kurzů, kolik chcete a je to skoro všechno zdarma. Semestrální poplatek je 85 euro (asi 2.200 korun) a v tom je právě vedle studentského průkazu i sport a jízdenka na hromadnou dopravu ve městě.

To zní jako reklama na studium v Pasově...

No, problémem je tu trochu bydlení. Na začátku jsem za 300 euro (7500 korun) měsíčně spal u někoho na gauči. Důležité je začít včas hledat, pak to jde.

Jak Vás na studium v zahraničí připravilo gymnázium?

Když jsem chodil na Německou školu v Praze, tak jsem netušil, k čemu mi to všechno bude. Nejvíce mě asi připravilo to, že jsme stále diskutovali, argumentovali a psali texty.

Jak to přesně vypadalo?

Písemka byla třeba z rozboru básně, kde jsme měli zjistit, co tím básník chtěl říci. Nebo jsme třeba psali několikastránkové texty, kde jsme rozebírali jedno téma z pohledu pro a proti, například recyklace odpadů. Pokud někdo plánuje studovat v Česku, tak ho asi české gymnázium znalostmi připraví. Ale pokud chce jít na zahraniční vysokou školu, pak je dobré si už zvyknout na systém, kde

se nememoruje, ale spíš učí kriticky a samostatně myslet. Vidím to u spolužáků, kteří s tím pak mají problémy a trvá jim, než si na způsob studia zvyknou.

Ve škole jste se i angažoval, v 16ti letech jste jako mluvčí všech žáků vítal tehdejší německou první dámu...

Byl jsem mluvčí žáků, v týmu jsme třeba přepracovali školní ústavu, organizovali jsme akce jako halloweenskou nebo vánoční party, nebo jsme ve škole prosadili, aby se zprovoznil balkon a žáci tam mohli chodit o přestávkách. Naučil jsem se hodně třeba tím, že jsem měl různé proslovy. Zpětně viděno mi to dalo hodně do života, běžně lidi nadávají, že je všechno špatné, ale já jsem viděl, jak je těžké něco udělat, prosadit nebo zorganizovat. Někdy bylo těžké dostat věci přes školní radu, tak aby se to líbilo třeba rodičům. Hodně mě to naučilo jednat s lidmi.

www.dsp-praha.org
Tel.: 235 311 725

NĚMECKÁ ŠKOLA V PRAZE DEUTSCHE SCHULE PRAG

- české gymnázium od 6. třídy
- mezinárodní německá maturita
- uplatnění na prestižních světových univerzitách

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ
čtvrtek 24. února 2022

Schwarzenberská 700/1,
Praha 5 – Jinonice

Jaká je tvoje škola snů?

Středem vzdělávání je dítě. Proto jsme se zeptali žáků základních škol a studentů gymnázií na jejich vysněnou školu. Mohli psát, o čem chtěli. O její filozofii, osnovách, konkrétních předmětech, stylech výuky, učitelích nebo dovednostech, které by si měli odnést. Jejich odpovědi jsou pestré stejně jako školy, jež navštěvují.

Štěpán Straněk
ZŠ Trmice

Jsem žákem své vysněné školy. Jeli-kož jsem do Trmic přestoupil ve třetí třídě, mám srovnání i s jinou školou a s jistotou mohu říct, že základní škola v Trmicích je úžasná. Z mnoha důvodů: atmosféra, vztahy, přístup. Věci, které bych změnil, bych musel hledat opravdu dlouho. Jak s učiteli, tak i žáky se máme velice rádi. Díky těmto krásným vztahům je tu pohodová a hezká atmosféra víceméně samozřejmostí. Učební metody jsou také skvělé. Líbí se mi učební dvouhodinové bloky, na které jsme přešli zhruba před třemi lety. Je tak více času na práci a není to 45minutový záhuľ, pořád jenom dril. Ano, hodina je delší, ale je v pohodovějším tempu, s malými přestávkami a můžeme víc pracovat sami nebo v týmech.

Co bych chtěl zvlášť vypíchnout, jsou vztahy mezi učiteli, ale i mezi učiteli a žáky. Myslím, že není samozřejmostí, že pro vás učitelé udělají, cokoliv potřebujete, že se vám věnují na 150 procent. S čímkoli přijdete, vyslechnou vás, podpoří, pomohou. Máme k nim

určitě respekt, ale máme je rádi, cítíme, že oni nás také, a díky vzájemným vtipům a milému popichování je to fakt krásný čas. Jako jedinou chybu vnímám, že devítiletá základka je jen na devět let.“

Adéla Kundrátová
Gymnázium PORG
Ostrava

Nemám jasnou představu o tom, jak by měla má vysněná škola vypadat zvenčí – jakou by měla mít barvu oken nebo omítky. Kdybychom ale vkročili dovnitř, hned bychom ucítili přátelskou atmosféru plnou důvěry a motivace. Učitelé i žáci by ji navštěvovali rádi, necítili by se totiž jako rivalové, nýbrž jako vzájemně se respektující kolegové. Nikdo by nemusel mít strach z neočekávaných písemek nebo obavy o průměr svých známek, ve výuce by totiž byla běžná diskuse a komunikace. Nesmělo by chybět učení dovedností jako kritické myšlení, práce s informacemi, finanční gramotnost a spousta dalších věcí, které moderní člověk v běžném životě potřebuje umět.

Klíčem by byla individualita – naučili bychom se toleranci a respektu jak k rozdílným kulturám, tak k sobě navzájem. O šikaně, diskriminaci či obtěžování bychom hovořili pouze v minulém čase. V mé škole snů by rozhodně nechybělo mnoho příležitostí, kupříkladu k pobytu v zahraničí nebo k dobrovolnictví, škola by žáky podporovala a motivovala ke studiu, nestavěla překážky ve volnočasových aktivitách a dalších činnostech. Sním o tom, že by má škola byla inspirací i pro ostatní, šířila své myšlenky dále a kvalitní vzdělávání by bylo přístupné pro všechny bez rozdílu. Přála bych si, aby nám škola umožňovala rozvinout náš potenciál a abychom se v ní mohli stát co nejlepší verzí sami sebe. Snad některé budoucí generace budou moci tuto školu mých snů navštívit.“

Anežka Simotová
Gymnázium Písek

Pojďme to vzít od začátku. Všichni předškoláci, které jsem zatím v životě potkala, se pokaždé do první třídy velmi těší. Pozoruji ale, jak jim z tváří postupně mizí úsměvy, jak se sedmileté dítě nechce po svých prvních prázdninách vrátit zpátky do lavice. Těší se možná tak na své přátele, už se ale nestará o to, co nového se zase dozví. Nebaví ho to. Není to zvláštní? Jak to, že se za rok ze zvědavého prvňáka stane demotivovaný člověk?

Tohle je podle mě největší chyba a selhání českého školství. Škola by měla být místem spojeným s pozitivními emocemi, místem, kde se vždy můžeme ptát na jakékoliv otázky. Kde se naučíme základní a potřebné věci, jako je například spolupráce s ostatními, orientování se v závalu informací (což je podle mého velmi důležité – zvlášť v této době, kdy mají děti od mala telefon), dále třeba rozvíjení svých dovedností a pochopení sebe sama. Každý nový údaj, který si musíme zapamatovat, by měl obsahovat i smysluplnou odpověď na otázku „Proč se tohle učíme?“. Školství se musí změnit a začít připravovat mladé lidi na reálný život, a ne na přijímací zkoušky. Ze školy mají vyjít samostatní a cílevědomí lidé, ne jedinci, kteří nevědí, jak to ve světě doopravdy chodí.“

Nela Zajícová
Gymnázium da Vinci

Za svůj život jsem si vyzkoušela různé druhy vzdělávání (domácí školu, klasické gymnázium, soukromé gymnázium). Nejvíce mi vyhovuje systém mé současné školy, Gymnázia da Vinci. Od většiny klasických gymnázií se liší tím, že se zaměřuje na dovednosti a znalosti důležité pro život v 21. století. Celý proces je nastaven tak, aby studenti co nejvíce bavil a motivoval je se učit. Velký důraz se klade na soft skills – měkké dovednosti (komunikace, práce v týmu a další), které jsou dle mého názoru klíčové k řešení nastávajících problémů, například klimatické změny či migrace. Znalosti se učitelé snaží učit v souvislostech a kontextu 21. století. Práce se zdroji a kritické myšlení jsou také

často trénované dovednosti. Vše probíhá v přátelském prostředí, kde je uplatňován partnerský přístup ke studentům. Nejvíce si na své škole vážím svobody, kterou zde (společně i s odpovědností) mohu mít. Mohu si z velké části volit předměty a věnovat se díky podpoře učitelů tomu, co mě naplňuje, zajímá a baví.

Výsledkem je má motivovanost k poznávání, učení mi dává smysl a v pondělí ráno se těším do školy. Mrzí mě obecný názor, kdy u slova škola se lidem často vybavují jen negativní spojení typu nutné zlo, otrava nebo hlavně přežit. Přála bych si, aby v budoucnu v Česku každý mohl poznat kouzlo vzdělání, které může tak moc posouvat společnost.“

Šimon Vávra
Gymnázium Lanškroun

Jakožto pro studenta septimy osmiletého gymnázia je pro mě zásadním tématem rozvoj osobního nadání a příprava na život. Školy, především gymnázia, často přistupují ke studentům velmi autoritativně, bez pochopení jejich potřeb a způsobu vzdělávání. Zásadním faktorem výuky je motivace. Právě díky té budeme tvořit budoucnost nás všech, prostředí pro další generace studentů a posouvat celou naši společnost. Dnešní pedagogicko-vzdělávací školské podmínky bohužel příliš neumožňují se rozvíjet a být svým vlastním hnacím motorem k úspěchu. Mnohdy učitelé vytvářejí zázemí vyjadřující, že je látka pro studenty bezvýznamná, nesmyslná a pouhým faktorem, který musí překonat za účelem úspěšné písemky. Posléze veškeré informace studenti zapomenou a budou mít na svém kontě další jedničku.

Toto je paradoxně jen demotivací studentů se vzdělávat. Studentům se škola znechutí, nemají sebemenší vůli trávit v hodinách čas a vlastně ani nerozumí důvodu, proč a co se právě učí. Chtějí ji zkrátka absolvovat, aby se mohli posunout dál. Školství by mělo být o spojování souvislostí, hledání poznání a přípravě na další kariérní uplatnění a v zásadě i život. Tomu by se měla přizpůsobit i výuka, která by měla být volnější, žáka tolik neomezovat a nefrustrovat, ale pečovat o jeho zájmy s cílem mu co nejvíce předat. Nikoliv toho z něj co nejvíce dostat. Je to vize, kterou bychom posunuli styl výuky na mnohem lepší dimenzi. Takovou, ve které by měl každý chuť ráno vstát a vydat se na cestu do ško-

ly, protože by věděl, že to má smysl – proč do školy jít.“

Jan Pils
ZŠ a MŠ Barrandov,
Chaplinovo nám.

Představuji si školu, která mě bude bavit a připraví mě na skutečný život. Jako deváťák jsem už ve škole strávil mnoho času, a tak mám představu o tom, co bych změnil. Vyškrtal bych zhruba polovinu celého učiva. Může to znít jako hodně, ale když se nad tím zamyslete, kolik věcí si ze základní školy pamatujete a jak vám pomohly v reálném životě? Moc toho asi není. Dle mého názoru by bylo lepší učit se věci, jako je historie, více z morálního hlediska. Více bych chtěl s učiteli rozebírat, proč se to či ono stalo, jak se to stalo a jaký to mělo vliv na vývoj lidstva. Přijde mi zbytečné učit se podrobnosti jako data, přesné lokace či jména. Mnohem více bych ocenil psychologickou stránku, protože to je to, z čeho si utvořím názor, který následně aplikuji v životě mimo školu.

Tu polovinu informací, která nám zmizela, bych nahradil úplně novými věcmi. Ve školách by se mělo mnohem více mluvit o kapitalismu. Patří to totiž do naprosto základního vzdělání, kterému i tak málokdo plně rozumí. Musí se učit, co je to kapitalismus, jak funguje a jak nad ním „vyhrát“ (pojmem vyhrát je myšleno být finančně zajištěn a plně rozumět tomu, jak jsem toho dosáhl). Děti musí pochopit, jak funguje kapitalismus, už v brzkém věku. Jedině tak docílíme toho, že naše země bude prosperovat a nebudeme se topit ve dvouciferné inflaci.“

Johana Holčíková
Stojanovo gymnázium,
Velehrad

Jakožto studentka s titulem dyslektika bych se označila za velkého skeptika vůči českému vzdělávacímu systému a přístupu ke studentům. Málokdy jsem se setkala s tím, že by se mě někdo zastal, podpořil mě či nějakou jinou formou, ve které by nebyla lítost, vyjádřil porozumění. Škola je hon za známkami, které určují tvoji hodnotu ve škole a potenciál uspět v životě, alespoň tak se o tom mluvím přímo nebo nepřímou to plyne z po-

stojů učitelů. Myslím si, že je velmi těžké a neupřímné tvrdit opak. Samozřejmě jsou školy a přístupy k vyučování, ve kterých to takto není, jako montessori či waldorfské systémy vzdělávání, ale většina z nás o takovýchto školách ani neslyšela, natož aby tam chodila.

Škola by měla být pro studenta prostředím k rozvíjení schopností, talentů a samostatnosti. A učitel by měl být průvodcem, který je tam pro studenta, aby ho tím vším provedl, podporoval ho. Nemyslím, že by se mnou mnoho učitelů souhlasilo, ale nebylo by to hezké? Alespoň já si to myslím. Bohužel já jsem zažila jen ten „normální systém“, o kterém si dovoluji říct, že ve mně především živil nejistoty a strach. Jistěže jsem se tam dozvěděla spoustu nových informací a naučila jsem se tam komunikovat, vnímat potřeby ostatních i svoje, pracovat se stresem a přijímat řád. Většinou to byly právě ty nabrané zkušenosti, které se objevily mimo školní lavice, o přestávkách, na výletech nebo na chodbách, které využívám i mimo školu. A tak alespoň díky tomuto můj skepticismus pokryje vrstva hezkých vzpomínek a zkušeností, které vytvořily z podstatné části toho člověka, kterým jsem dnes.“

Barbora Vlasáková
Gymnázium
Na Zatlance

Taková škola mi především poskytuje prostředí, ve kterém je mi dobře. Prostor, které mě inspiruje, rozvíjí, poskytuje možnost seberealizace, skrze lidi okolo, skrze nabízené aktivity, strategie učení, skrze vzhled prostředí i rozložení časového harmonogramu. To vše je podmíněno pocitem každého rána: Stojí za to vstát do toho tmavého, chladného světa a rozsvítit jej svým vnitřním světlem zájmu a pocitu smyslu v tom všem.

Na mém gymnáziu se mi líbí především lidskost. Atmosféra panující na „Zatle“ na chodbách i ve třídách, v době běžné výuky i všemožných akcí a nadřadkových aktivit (že jich Zatlanka nabízí bezpočet), zásluhou studentů i profesorského sboru a vedení školy. Všechny své profesory si především vážím jako lidi. Mám díky programu ALT možnost jim i tykat či je oslovnout křestními jmény. Tím nejspíše lze vystihnout náš vztah pro vnějšího pozorovatele – jednáme spolu jako člověk s člověkem. Učí nejen oni nás, ale i my je. Práce je založena na společném dialogu a s respektem se lze bavit téměř o čemkoliv.“

Překladařství 2.0

Umělá inteligence, strojové učení nebo CAT nástroje. Moderní technologie ulehčují překladatelům a tlumočnickům práci.

Dynamika a rychlost dnešního světa dopadá snad na všechny z nás. A ani překladatelé či tlumočníci nemají čas se nudit, přestože stále častěji využívají digitálních vychytávek. Největší novinkou v oboru je adaptace nových technologií, které pro překladatelské agentury znamenají ulehčení práce a pro jejich klienty úsporu nákladů. Některé společnosti si proto dokonce vyvíjejí vlastní překladatelské programy, zapojují do své práce stále dostupnější umělou inteligenci, dělají tak pokroky v automatizaci, v neuronovém strojovém překladu a díky tomu rozumí jazykům světa ještě lépe a rychleji než doposud.

Strojový překlad přispívá překladatelům v praxi hlavně svou nadlidskou pamětí. Dokáže si zapamatovat celá spojení z už přeložených textů, která pak v budoucích překladech rozezná. Překladatel tak může pracovat v odlišných dokumentech i v různém čase a jeho druhá paměť mu bude vždy po ruce. To se vyplatí zvláště u překladu technických manuálů a popisů, ve kterých se mnohé výrazy opakují, takže se s nimi robot rychle sžije.

Žádný stroj ale zatím nenahradí vrozený cit pro jazyk ani všechny nabyté znalosti, které jsou k překladům potřeba. Nejen jazyk, ale i každý obor má totiž svůj vlastní slovník a specifika. Nelze už nadále předpokládat, že jeden člověk zastane všechny obory. To platí ostatně i pro soudní překladatele a tlumočníky, kteří podle nového zákona platného od loňského roku také mají možnost odmítnout úkon, k jehož provedení nemají dostatek odborných znalostí.

Cílem je zachovat kvalitu služeb a klást větší důraz na celoživotní vzdělávání v jednotlivých oborech. Překladatelé i tlumočníci tak absolvují školení, semestry nebo celé programy doplňkových studií na univerzitách. A právě to je trend, který se bude dále prohlubovat. Dnešní překladatelé jsou stále častěji odborníky s vysokou mírou specializace a zároveň profesionály v oblasti řízení informací. S moderními softwary se zároveň vynořují nová témata, kterým se poctivé agentury musí věnovat, zejména bezpečnost dat jejich klientů.

Bronislava Chudobová
ředitelka jazykové
agentury Skřivánek

Microlearning je budoucností, studujte MBA online z domova

Český start-up **EDU Effective Business School** našel efektivní způsob vzdělávání.

Vzdělávání a samostudium je neodmyslitelnou součástí kariérního růstu a podnikání, pokud chcete udržet krok nebo se posunout. Na druhou stranu je v této dynamické době stále těžší si najít čas na samostudium.

V EDU Effective proto přišli na způsob, jak vyjít vstříc studiem časově vytíženým lidem. Jejich výuka spočívá v microlearningu. Ten aplikují pro své online programy MBA, MPA, MSc., LL.M. nebo doktorské programy DBA, Ed.D., LL.D. a Ph.D.

Jedná se ve své podstatě o obdobu online výuky, akorát s tím rozdílem, že je rozdělena na kratší, denní bloky.

Studenti tak nemusí na přednáškách trávit hodiny denně, ale velkou část učiva vyřeší v násobně kratším časovém úseku. Tento způsob může vyhovovat zejména zaměstnancům, respektive všem, kteří jsou přes den zaneprázdněni a potřebují efektivní a časově flexibilní přístup.

Čtvrt hodiny denně

Podle hodnocení studentů, kterých je nyní přes 1600 z 62 zemí světa, věří v EDU Effective, že jdou správným směrem. „Naši studenti tráví studiem pouze 15 minut denně, což je optimální čas pro vstřebání potřebných informací. Většinu z nich navíc vyhovuje i možnost, věnovat se studiu v kteroukoli hodinu i den,“ říká Pavel Makovský, zakladatel EDU Effective.

Tým EDU Effective: zleva Jan Vlk (CEO), studijní specialistka Tereza Čechová, předseda správní rady Pavel Makovský, obchodní zástupkyně Kateřina Mattasová, vedoucí marketingu Radomír Holan.

„Studium musí být nejen efektivní, ale taktéž dostupné, pokud chceme, aby to příliš mnoho lidí neodradilo. Za obvykle desetiměsíční studium MBA, MPA, MSc. či LL.M. zaplatí u nás studenti do 15 000 Kč, což je několikanásobně nižší částka než u většiny ostatních vzdělávacích organizací.

Tímto nastavením jsme schopni přizvat ke studiu mnohem větší počet studentů,“ hodnotí Pavel Makovský.

www.edueffective.online

Leadership
Innovation
Growth
Success

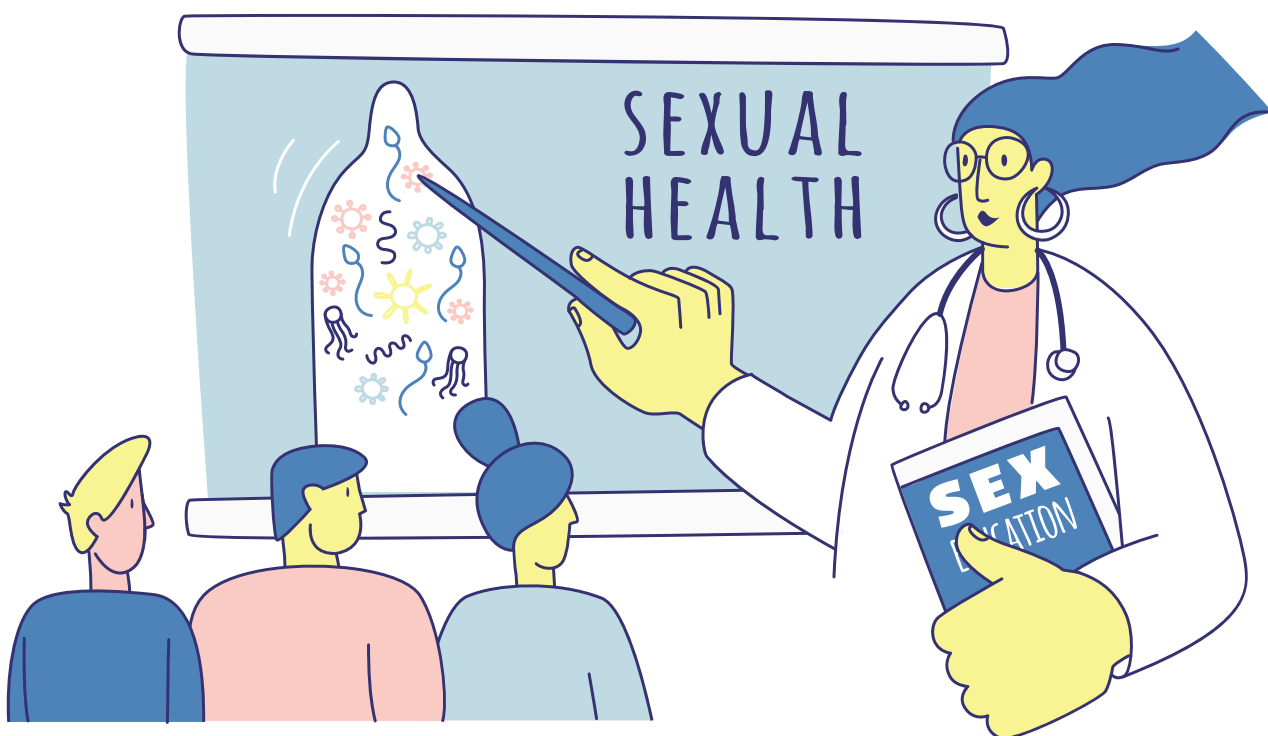
Proměňte své kariérní sny ve skutečnost.
100% online **MBA, MSc, DBA a Ph.D.**
S námi studium zvládnete i při práci.

VKROČTE DO NEJVYŠŠÍCH PATER BUSINESSU STUDUJTE NA LIGS UNIVERSITY

- Náskok, který vás opravdu posune
- Studium pro lídry
- Kvalitní certifikované vzdělání
- Diplom vydávaný americkou univerzitou s tradicí
- Znalosti od nás použijete v praxi
- Studujte, jak vám to rozvrh dovolí

O pornografii by se žáci měli dozvědět dříve

Pouze deset procent žáků dostane ve škole adekvátní sexuální výchovu. Hlavním zdrojem informací pro ně zůstávají vrstevníci nebo internet, což může jejich vstup do sexuálního života značně poškodit, upozorňují odborníci.

Na rozdíl od mnoha jiných věcí, které se žáci ve školách učí, se s partnerstvím a sexem potká skutečně každý. Přesto se o něm ve školách relevantní informace dozvídá jen menšina z nich. Nejčastěji učitelé s dětmi mluví o AIDS a jiných pohlavně přenosných chorobách, antikoncepci a kybernásilí. Tato témata sice podle průzkumu České středošolské unie z roku 2019 stále patří k žádaným, sexuologové ale upozorňují, že zapomínat by se nemělo ani na pornografii nebo partnerskou komunikaci. O té by se rádi dozvěděli něco víc i sami studenti. Jenže například o konsentu – tedy oboustranném souhlasu v partnerském a sexuálním životě – tři ze čtyř účastníků průzkumu ve škole nikdy nemluví.

Loňská kauza poslance Dominika Feriho, který měl údajně sexuálně napadnout hned několik

dívek, však k tomuto tématu strhla pozornost a znovu rozpoutala diskusi, zda mladí lidé mají dost informací o tom, jak se k sobě navzájem chovat, co je normální a co už nepřipustný nátlak.

„Sexuální výchova se bohužel ze škol vytrácí. Dnes se žáci dozvědí jen úplné základy,“ říká Irena Smetáčková z Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy, která se zabývá sexuální výchovou a genderem. Sami studenti by ale o tématech souvisejících s partnerským životem rádi mluvili častěji. Uvítaly by to čtyři pětiny respondentů už zmiňovaného průzkumu České středoškolské unie. Přitom necelá polovina dotazovaných uvedla, že se o sexu ve škole nedozvěděla vůbec nic. Podle sexuologa Petra Weisse dokonce jen deset procent žáků projde ve škole adekvátní sexuální výchovou.

Probereme syfilis, ale dál opatrně

Co se mají o partnerském životě a sexu žáci ve škole dozvědět, určuje rámcový vzdělávací program. Témata v něm jsou ale formulována velmi obecně a záleží na jednotlivých školách, jakým způsobem do nich vstoupí. Často se obávají nesouhlasu rodičů, a tak se drží na bezpečné půdě. V biologii proberou antikoncepci a pohlavně přenosné choroby a do žádných větších diskusí se nepouštějí.

Samozřejmě ale existují školy, kde sexuální výchovu nezanedbávají. Dobrou metodu, jak rodiče naopak využít ke spolupráci, má například učitelka Lída Sobotková z pražské ZŠ Solidarita. Ta sexualitu s dětmi řeší už na prvním stupni v rámci přírodovědy. „Nejprve jsem napsala rodičům mail, že toto téma budeme probírat a že by bylo skvělé, kdyby si o tom nejdříve s dětmi promluvili doma. Většina z nich na to přistoupila a měla jsem od nich i hezkou zpětnou vazbu,“ popisuje. Jeden z žáků rozmnožovací cyklus vysvětlil ostatním, pak se bavili o všem, co děti zajímalo, a nikdo se nesmál, jak bývá běžné.

O sexualitě se žáci dozívají nejčastěji v přírodovědě či biologii a v občanské výchově, kde se řeší například témata kybernásilí, různých sexuálních poruch či odlišností, pornografie nebo konsentu. „Rok od roku pozoruji, že žáci více prahnou zejména po tom, moci si s někým o tom normálně povídat. Informací je všude spousta, ale jim chyběla schopnost se v nich orientovat,“ uvádí například Martin Müller ze ZŠ Kateřinice na Vsetínsku. Tuto zkušenost hojně potvrzují i další učitelé. Podle některých je výhoda, když si o sexu se žáky může promluvit někdo mimo učitelský sbor, kdo je běžně nezkouší třeba z ústavy. Podle jiných je ale to, že s učitelem už mají nějaký vztah, výhoda.

Jednou z organizací, které na školách pořádají workshopy, je například Konsent. Zaměřují se hlavně na prevenci sexuálního násilí. S ním se podle průzkumu pro organizaci Persefona z roku 2016 setká téměř 40 procent Čechů. Co všechno hrozí dětem na internetu, zase dobře ukázal předloňský úspěšný dokument V síti.

„Ve třídách je to rozdělené podobně jako ve společnosti. Někdo má velmi dobré povědo-

Více mluvit o sexu

Přibližně 80 procent dotázaných v průzkumu České středoškolské unie uvedlo, že považuje sexuální výchovu ve škole za užitečnou. Stejný počet respondentů také zmínil, že by si přál, aby se sexuální výchově ve škole věnovalo více pozornosti.

Internet vede

Žáci v průzkumu označili školu jako nejméně častý zdroj informací o sexuálním a partnerském životě. Vede internet před vrstevníky, následují média a před školou jsou ještě rodiče.

V biologii se probere antikoncepce a pohlavně přenosné choroby. Do větších diskusí se žáci s učiteli mnohdy nepouštějí.

mi o tom, co je souhlas a jak k němu přistupovat, další skupina podléhá stejným stereotypům jako majoritní společnost – tedy že si za to holky mohou samy,“ říká ředitelka společnosti Johanna Nejedlová. Skvěle podle ní funguje to, že si o tématu mladí lidé mohou promluvit mezi sebou. Pokud říká přímo dívka spolužákovi, že když má krátkou sukni, neznamená to, že chce mít sex, snáze se daří tyto představy vyvrátit. „Jsou v tu chvíli otevření, ochotní o tématu mluvit a naslouchat,“ uvádí.

Michal Pitoňák z Národního ústavu pro duševní zdraví také už delší dobu upozorňuje na to, že sexuální výchova na českých školách (až na výjimky) ani nepočítá s tím, že by mezi žáky mohli být i jiní než heterosexuální lidé. To potvrdil i průzkum České středoškolské unie. „Protože jsem homosexuál, když se začalo mluvit o sexuálním životě, bylo mi divně, jelikož v té době o mé orientaci nevěděli skoro žádní lidé. Na sexuální výchově se toto mně nepříjemné téma otvíralo, nechtěl jsem veřejný coming out, ani aby se mi posmívali,“ napsal jeden z respondentů.

Mluvit o pornu? Raději vyklízíme pole

Většina učitelů se sexuální výchovou začíná až v osmé či deváté třídě. A to je pozdě. „Například o pornografii se s dětmi musíme bavit dříve, než se s ní samy obvykle na internetu setkají, což bývá někdy na začátku druhého stupně,“ říká Irena Smetáčková z Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy. Jinak vzniká vakuum několika let, kdy děti samozřejmě informace z internetu mají a nejsou nijak korigované.

Když se desetileté dítě, které ještě nerozumí vlastním sexuálním potřebám, na internetu setká s explicitními pornosnímky, obvykle ho to zaujme, dívají se na ně třeba společně se spolužáky, aby si připadali starší. „Ponechat dítě s něčím tak nebezpečným samotné, bez dospělého průvodce, který mu pomůže pochopit, že takto sex v naprosté většině případů v realu nevypadá, mi připadá jako úplné zvrstvení,“ tvrdí docentka Smetáčková s tím, že v případě, kdy dítěti zemře někdo blízký, nikoho ani nepadne

nechat ho s tématem smrti vypořádat se samo a nemluvit o něm.

„V oblasti sexuality ale úplně vyklízíme pole,“ varuje. Proto by školy podle ní měly o sexu hovořit a suplovat rodiče, kteří o tom s dětmi sami včas většinou nemluví. „Děti mají jen kusé znalosti. Věta, která hovoří za vše: paní profesorko, vy jste za hodinu řekla slovo sex víckrát než mí rodiče za celý život,“ uvádí například Zuzana Kurdiovská z Gymnázia Tišnov.

Následky toho, že jsou děti s explicitní pornografií ponechány samy, přitom podle Smetáčkové můžeme pozorovat už nyní na sexuální aktivní generaci mladých dospělých. „Sexuologové říkají, že se u nich zvyšuje výskyt různých poruch, které výrazně souvisí s tím, že mají jinak nastavené normy, a to na základě předobrazů, s nimiž se setkávali v minulosti,“ říká Smetáčková. O to důležitější podle ní je sexuální výchovu opravdu nepodceňovat.

To potvrzuje i sexuolog Petr Weiss. „Děti by měly vědět, že porno je pohádka pro dospělé a ve skutečnosti sexuální akt probíhá jiným způsobem,“ upozorňuje. Polovina dvanáctiletých dětí už přitom nějaké pornovideo viděla a je důležité, aby na takovou zkušenost byly děti připravené. Proto by sexuální výchova měla začínat už na prvním stupni.

Mluvit s dětmi v pubertě o těchto tématech není jednoduché, a ne každý učitel se na to cítí. Navíc je na to většinou nikdo nepřipravuje. Sexuální výchova se na pedagogických fakultách přímo neučí, pouze výchova ke zdraví, a to ještě ne na všech. Praxe je navíc většinou taková, že

„Ve třídách je to podobně jako ve společnosti. Někdo má velmi dobré povědomí o tom, co je souhlas a jak k němu přistupovat, další skupina podléhá stejným stereotypům jako majoritní společnost – tedy že si za to holky mohou samy,“ říká ředitelka organizace Konsent Johanna Nejedlová.

“

Muži si k ženám prostě nemohou dovolit to, co si k nim mohli dovolit před sto lety. Svět se mění.

tato témata ve škole spadnou víceméně na náhodného učitele.

Sexuální výchova ve školách vždy byla ožehavým tématem. V roce 2010 dokonce hádky o to, jak moc by měla zůstat na bedrech rodičů a kolik by se toho měli žáci dozvědět od učitelů, přinesly demonstrace ochránců tradičních hodnot pod vedením Aliance pro rodinu, stažení nově vydané příručky o sexuální výchově a seškrtání tohoto tématu v povinném učivu na naprosté minimum. Jenže navzdory snahám Aliance pro rodinu a jí podobným organizacím se děti o sexualitě a tématech spojených s partnerským životem stále nedozvídají od rodičů, jak by si možná mnozí přáli, ale od kamarádů nebo z internetu.

Nyní se chystá revize rámcových vzdělávacích programů a podle Ireny Smetáčkové je to příležitost, jak to, o čem mají učitelé s dětmi v rámci sexuální výchovy ve školách diskutovat, více konkretizovat. Dosud se jí změnu společně s kolegy prosadit nedařilo, nyní by to podle předsedy expertního panelu k velkým revizím vzdělávacích programů Jana Jiterského z ministerstva školství mělo být na dobré cestě.

„Samozřejmě diskutujeme o všech důležitých tématech včetně kyberšikany, domácího i sexuálního násilí, bezpečného chování nejen v kyberprostoru a podobně. Hledáme cesty a způsoby, aby nebyla tato témata pouze součástí revidovaného dokumentu, ale propadla se do konkrétních činností pedagogů a praxe škol,“ napsal HN.

Podle Smetáčkové je velmi důležité, aby bylo povinné učivo v rámci sexuální výchovy co nejkonkrétnější, aby se učitelé nebáli ve školách otevírat ani pro část společnosti kontroverzní témata. „Když bude dokument stručný, školy se budou stále dostávat na tenký led a těmto věcem se raději vyhýbat,“ míní. Pokud má učitel matematiky v rámcovém vzdělávacím programu napsáno, že žák dokáže užívat adekvátní početní operace, žádný z rodičů se s ním asi nebude hádat, když bude učit násobilku. Ovšem jakmile tam zůstane podobně obecný výstup, který se týká stereotypů a role kultury v chování žen a mužů, může narazit.

„Jsem přesvědčená, že by měl existovat alespoň nějaký výkladový materiál, který školám přesně řekne, co učit,“ říká Smetáčková. Například co si představit pod výstupem: žák uplatňuje tolerantní chování k druhému pohlaví. Taková formulace může být interpretována zcela stereotypně – tedy že máme klukům říkat, podívejte se, holky jsou úplně jiné a musíte se k nim chovat ochranně, a dokonce jim můžeme tvrdit, že holky někdy říkají ne, ale ve skutečnosti myslí ano. Nebo že se k opačnému pohlaví chováme respektujícím způsobem bez ohledu na to, zda se jedná o muže, nebo ženu.

I o tom je důležité s dětmi mluvit, protože je to základ pro prevenci sexuálního násilí. „Muži si k ženám prostě nemohou dovolit to, co si k nim mohli dovolit před sto lety, svět se mění. I to by se mělo ve školách probírat,“ míní Smetáčková.

Jak připravit žáky na 21. století? Rozvíjet u nich podnikavost

Podnikavé kompetence nejsou potřeba pouze k podnikání. Využití najdou v každodenním životě. Díky nim se člověk může stát spoluvůrcem světa kolem sebe bez ohledu na to, jestli je podnikatel, řemeslník nebo pedagog. Přesně tak se na to dívají na jižní Moravě, kde podnikavost na školách už několik let úspěšně rozvíjí inovační agentura JIC ve spolupráci s Lipkou a Jihomoravským krajem.

„Cílem výchovy k podnikavosti je člověk, který má sociální a komunikační dovednosti, umí řešit problémy, stanovit si cíle, spolupracovat v týmu lidí a dívat se kriticky na svět kolem sebe,“ vysvětluje Veronika Rejšková, která má podporu podnikavosti v JICu na starosti. Podle ní jsou to právě tyto kompetence, díky nimž se ze člověka stává aktivní občan.

jsou jejich silné stránky, potřebují mít odvahu zdravě riskovat, mít sebedůvěru, chtít motivovat ostatní, to vše se jim do života bude hodit. A v podnikání se bez toho neobejdou.“

Společně se školským zařízením Lipka a krajem samotným proto rozvíjí aktivity, které mají zejména učitelům pomoci podnikavost „učit“. „Podpora pod-

Od podnikavosti k podnikání

Podnikavost mohou studenti rozvíjet i v rámci programů JICu. „Mezi studenty hledáme podnikatelské talenty. Kromě podnikatelského nápadu ale potřebují často pracovat i na osobnostním rozvoji. Proto pro studenty organizujeme třeba Prázdninovou školu podnikání nebo rozvojový program Nová generace. Oboje dvojce spojuje zážitkové vzdělávání i sebezvojové věci,“ popisuje aktivity JICu zaměřené na mladé lidi Veronika Rejšková s tím, že vše podstatné je možné najít na webu www.jic.cz/student.

JIC rozvíjí podnikavé kompetence u studentů zážitkovou formou

Podnikat nebo podniknout?

Ačkoliv (nebo možná právě proto) je hlavním úkolem agentury JIC podpora podnikání, ví, že bez podnikavých lidí to půjde jen těžko. „Zvlášť v Brně, které je univerzitním městem, je obrovská báze zajímavých nápadů. Často k nám ale přicházejí lidé, kteří neví, jak nápad posunout, a podnikavé kompetence teprve získávají,“ předává svou zkušenost ředitel agentury JIC Petr Chládek. Podle něj je proto důležité, aby učitelé dokázali své žáky a studenty k podnikavosti vést. Jeho slova potvrzuje i radní jihomoravského kraje a zároveň úspěšný investor Jiří Hlavenka: „Mladí lidé potřebují vědět, jaké

podnikavosti je pro kraj strategickým tématem,“ říká Veronika Rejšková. To podle ní umožňuje realizovat zásadní projekty, které mohou vzdělávání v kraji významně posunout. Jedním z nich je i projekt iKAP (implementace krajských akčních plánů), díky němuž teď vzniká třeba platforma pro základní a střední školy s názvem Podnikavá mysl. „Učitelé tu najdou metodiky, šablony i tipy, jak u žáků podnikavé kompetence rozvíjet,“ popisuje nově vznikající aktivity koordinátorka podnikavosti Dagmar Zouharová z Lipky a dodává: „Naším cílem není to, aby se z podnikavosti stal školní předmět. Podnikavé kompetence se dají rozvíjet napříč výukou bez ohledu na to, jaký předmět zrovna učíte.“

Programy hodnotí pozitivně i sami studenti. „Prázdninová škola podnikání byl neuvěřitelně inspirativní týden se skvělými lidmi. Za vystoupení z komfortní zóny dostal člověk sebezpoznání, možnost zkusit si práci ve skvělém týmu a v neposlední řadě neuvěřitelnou dávku chuti k podnikání,“ říká absolvent jednoho z programů Tomáš Hradský.

Studenti brněnských univerzit si pak mohou zapsat semestrální kurzy, a to bez ohledu na to, jakou fakultu studují. Každý z předmětů také vrcholí univerzitní soutěží o nejlepší podnikatelský nápad. „Díky tomu se nám daří posouvat studenty až k přemýšlení o tom, že jedna z kariérních cest je podnikání. A pokud si ji nakonec nevyberou, nevadí. Podnikavý člověk může měnit svět i jinak než podnikáním,“ uzavírá Veronika Rejšková.

Objevte svět

podnikavosti

jic.cz/student

Děláme z hráčů studenty

Pomocí počítačové hry se dá učit i matematika nebo fyzika, říkají vzdělávací experti z Microsoftu. Ten dlouhodobě podporuje růst digitálních dovedností na českých školách.

Kde vidíte největší digitální slabiny dnešních studentů?

Karel Klatovský (manažer pro oblast základního a středního školství): Někteří z nich stále neumí dobře pracovat s informacemi. Málo si je ověřují a stává se, že podléhají fake news. Školy se ale této problematice začínají naštěstí věnovat. Řada lidí také podléhá falešné představě, že když děti od malička používají počítačové tablety a notebooky, tak na nich přece umí. Realita je ale někdy jiná. Děti hrají hry nebo jsou aktivní na sociálních sítích, ale určité to automaticky neznamená, že mají IT dovednosti, které jsou potřeba pro úspěch ve 21. století. Neplatí to však zdaleka o všech a už nyní jsou vidět na stovkách příkladů škol z celého Česka skvělé nápady a inspirace pro ostatní.

Marcela Havrilová (ředitelka pro oblast školství):

Je velký rozdíl používat technologie na konzumaci obsahu třeba sociálních sítí a na tvorbu a rozvoj. Šanci uspět má ten, kdo se bude schopný dobře adaptovat na měnící se svět.

Jiří Kadavý (manažer pro oblast vysokého školství):

Studenti mají občas přehnané sebevědomí, které pak úplně neodráží, co opravdu umí. A někdy jim chybí lepší komunikační schopnosti a schopnost projektově pracovat. Když pak přijdou do velké firmy typu naší, tak se od nich očekává, že budou fungovat samostatně, aby si dokázali plánovat čas a byli schopni pracovat v týmu, že na sobě budou kontinuálně pracovat a vzdělávat se. K těmto schopnostem je ale české školství dříve nevedlo.

Microsoft nabízí sdílení svého know-how nejenom studentům, ale i učitelům, vzdělávacím organizacím či státu. O co je největší zájem?

K. K.: Zájem se mění podle toho, jak přichází nové technologie, které školy využívají nebo chtějí využívat. Před deseti lety se vzdělávací instituce zajímaly o školení na používání Wordu a Excelu, dnes je poptávka po informacích o cloudových a komunikačních řešeních. S učiteli jsme v každodenním kontaktu a máme s nimi ty nejlepší zkušenosti. Na základních školách začala revoluce ve výuce informatiky. V prvním roce se do ní zapojilo 600 škol po celém Česku a my zaznamenáváme jejich potřebu informací. Učitelé i žáci se také hodně zajímají o možnosti využívání hry Minecraft, která patří do našeho portfolia produktů. Máme speciální edici této hry, která obsahuje výukové a vzdělávací prvky. Na základě této hry se tak dá například učit programování. V Česku už tuto hru tímto způsobem používají stovky základních a středních škol. Na bázi Minecraftu se přitom nemusí učit pouze programování, ale třeba i fyzika či matematika. Nesnažíme se přitom dělat ze studentů hráče, ale z hráčů studenty. Velký zájem projevují školy o komunikační platformu Teams, kterou má řada z nich zaškolenou pouze jako nástroj pro on-line výuku, přestože jde o aplikaci a službu, která podporuje komunikaci a spolupráci uživatelů a umožňuje učitelům udržovat kontakt s žáky a řídit výuku.

Na jaké překážky u škol narážíte?

J. K.: Najdou se školy, které jako by nepochopily, že žijeme v digitální době. Brání se například wi-fi připojení ve třídách či na chodbách. Na sociální sítě nahrávají zástupci těchto škol fotografie, na kterých na začátku hodiny odebírají žákům mobilní telefony. Škola má ale připravit studenty na život a digitální technologie jsou dnes jeho samozřejmou součástí. Zároveň si rozhodně nemyslím, že situaci vyřeší odchod starší generace učitelů, protože máme desítky příkladů toho,

Řada škol v Česku nyní zkouší takzvanou hybridní výuku. Část žáků sleduje hodinu ve třídě, část je připojena z domova. Učitelé se neobejdou bez interaktivní tabule a počítače připojeného na internet.

že právě starší učitelé se dokázali bez problémů adaptovat na on-line výuku.

On-line výuku řada škol provozovala prostřednictvím vaší platformy Teams. Tu Microsoft během pandemie vylepšil řadou dalších funkcí. V čem jsou dnes Teams lepší?

K. K.: Dodali jsme tam například podporu programování. Před třemi lety tam nebyly ani funkce, které dnes považujeme za běžné, třeba přihlášení o slovo (zvednutí ruky). Učitelé také velmi kladně přijali možnost vytvářet virtuální místnosti, jimiž se dá třída rozdělit na pracovní skupiny.

J. K.: Během posledních let dostali třeba učitelé možnost natvrdo vypnout mikrofony žákům, když dělají neplechu, a zapnout je jen konkrétním žákům, kteří dostali slovo. Učitelé také mají podrobný přehled o docházce žáků – kdo se kdy připojil, mohou přes Teams zadávat a hodnotit domácí úkoly nebo organizovat třídní schůzky.

Vaše firma rovněž nabízí širokou možnost certifikací na používání svých produktů. V čem vidíte jejich smysl?

K. K.: Certifikát studentovi ukáže, co si myslí, že umí, a co opravdu umí. Na některých školách umožňují, že studenti během výuky informatiky skládají rovnou zkoušku na certifikát Microsoft Office Specialist. Student pak na konci studia vychází ze školy nejen s maturitou, ale i tímto globálně platným certifikátem. Zkouška probíhá v angličtině a v anglické verzi programu Microsoft Office, takže student poté může pracovat v USA či kdekoli jinde ve světě. Dalším důvodem, proč se do certifikace pustit, je pilotní projekt ve spolupráci s ministerstvem školství. Ověřuje se v něm možnost uznání těchto certifikátů jako náhrady maturitní zkoušky v dané oblasti.

Pro studenty pořádá Microsoft řadu soutěží, jež mají podpořit jejich kreativitu. Jaké zajímavé nápady v nich za poslední roky vznikly?

“

Během posledních let dostali třeba učitelé možnost natvrdo vypnout mikrofony žákům, když dělají neplechu.

K. K.: Loni jsme lokálně pořádali první ročník soutěže Azure Cup, jejímž cílem je naučit studenty využívat moderní cloudové technologie. Nejzajímavějším loňským projektem se stal program na on-line sledování pracovní docházky – umělá inteligence rozpozná, když zaměstnanec projde vchodem do budovy, a změří mu teplotu. Dalším zajímavým projektem byla procházka Prahou s komentáři chatbota. V celosvětové soutěži Imagine Cup, podporující vznik inovativních nápadů, pak v roce 2017 zazářil projekt studenta ČVUT v Praze Marka Nováka, který vyvinul glukometr pro dětské diabetiky X.GLU. Zařízení o velikosti platební karty nepotřebuje displej. Vše se díky cloudu a technologii NFC ukáže na obrazovce mobilu či počítače.

J. K.: Před lety uspěli také studenti VUT v Brně s řešením GINA, které funguje jako sdílená digitální mapa a pomáhá při záchraně lidí při katastrofách. Dnes je tento systém nainstalován v tisících záchranářských vozidel v Česku, na Slovensku i v zahraničí. Díky jeho používání se zkracuje doba zásahu a záchranáři jsou navzájem lépe informováni o tom, co se děje.

K. K.: Rovněž pořádáme soutěž Office Arena, do níž se každý rok zapojuje přes čtyři tisíce studentů po celém Česku. Celosvětové obdoby této soutěže se naposledy účastnilo 1,4 milionu studentů z celého světa. A uspěli Češi – před lety se stal mistrem světa v PowerPointu student střední školy v Praze a loni student z Pardubic.

Jaké digitální dovednosti bude člověk muset mít, aby mohl být úspěšný i v budoucnu?

K. K.: Do budoucna budou hrát ještě větší roli dovednosti jako kreativita, kritické myšlení, spolupráce, kooperace a komunikace. Zvlášť v poslední době se ukazuje, že kriticky myslet a rozpoznávat fake news je nesmírně potřebné. Hodí se také dokázat si velký problém rozložit na menší části. Pak se ukáže, že řešení menších částí je mnohem snazší než se snažit udělat vše najednou.

M. H.: Nejde ale jen o digitální dovednosti. Je třeba si říci, jaké žáky, absolventy, zaměstnance, lidi chceme z dětí vychovat. Podle mě bude do budoucna velmi důležitá schopnost sledovat, co trh potřebuje a jak se vyvíjí. Studenti by si sami měli hledat kurzy, které chtějí absolvovat, a být aktivní. To jim pomůže si najít dobrou práci nebo je to nasměruje k vlastnímu podnikání a založení start-upu. Hodně důležitá je i schopnost prezentace – můžete něco skvělého naprogramovat, ale když to neumíte správně „prodat“ ven, nikdo se to nedozví. Tyto dovednosti se přitom studentům mohou hodit nejenom v pracovní kariéře, ale i v běžném životě.

J. K.: Studenti i rodiče by se také měli zajímat o to, které obory nejspíš čeká progresivní budoucnost. Ministerstvo školství nedávno představilo ty, do nichž chce investovat větší prostředky v rámci Národního plánu obnovy. Jsou mezi nimi obory zahrnující umělou inteligenci, robotiku, práci s velkými daty či kyberbezpečnost. Ve všech hrají IT znalosti a dovednosti velkou roli.

Nasad'te si brýle, výuka začíná

N

a začátku je včelka. Programovatelná robotická hračka, která se ovládá pomocí šipek na hřbetu. Tři políčka doleva, dvě doprava a hlavně nejlépe jedno políčko vpřed – tam je překážka, tam by nabourala. Cestu včelky, respektive Bee-bota, určují děti v mateřských školách. Už ti úplně nejmenší se s její pomocí učí logaritmy. Včelka rozvíjí jejich logické a informatické myšlení, prostorovou představivost a plánování. Není na to sama. Moderních technologií ve výuce mají už ti nejmenší k dispozici celou škálu, od robotických myší přes programovatelná autíčka až po mluvící skřípce.

Ve školce v Dolních Břežanech se používají také interaktivní tabule a velké panely, které mají učitelky propojené s iPady. Moderní Ježíšek pak dětem pod stromeček nadělil speciální digitální mikroskopy určené pro předškoláky.

Na Masarykově univerzitě vytváří skupina odborníků aplikace pro geografii a cizí jazyky ve virtuální realitě. Takováto výuka by mohla být v budoucnu zcela běžná.

Badatelská výchova a cesty přírodou nyní dostanou zcela nový rozměr. Přírodniny, brouky a to, co děti najdou na procházkách, budou moci zkoumat prostřednictvím mikroskopu propojeného s počítačem nebo tabletem. Zvětšení svého nálezu si budou moci vytisknout, nastříhat a vzniklé dílky skládat jako puzzle.

„Úžasné se zkoumají například potraviny. Nakrájíme okurku nebo kousek čokolády a zkoumáme, jak pod mikroskopem vypadá jejich struktura. Prožitkové učení ve smyslu vnímání hmatem, zrakem, vůní, chutí ještě posuneme do té roviny, že děti zjistí, že se věci skládají z menších částic, než které jsme schopni okem zachytit,“ vysvětluje výhody nových mikroskopů Miluše Vondráková, ředitelka MŠ Dolní Břežany, která se digitálním pomůckám věnuje už osm let.

“

Digitální svět je běžnou součástí života dětí. Nemůžeme dělat, že ty věci neexistují, a dělat bublinu kolem nich.

Jejich vývoj má řadu specifík, a než se dostanou do školních lavic, musí ujet několikaletou cestu. Roky může trvat, než se zformuje tým složený z metodiků, didaktiků, učitelů a dalších odborníků a vyřeší se metoda, potřebné komponenty a samotný rozsah digitální podoby. Zhruba rok pak trvá tvorba rukopisu, kdy autoři vytvářejí obsah každé stránky, a spolu

Učení ve virtuální realitě má navíc potenciál pomoci těm, kteří mají problémy naučit se cizí jazyk. „Doufáme, že sociální interakce ve virtuální realitě je natolik realistická, že zůstává

v podstatě přirozená, ale zároveň umožňuje studentům udržet si odstup a nevystavovat se tolik hodnocení ze strany jiných lidí, takže se snáze uvolní a zbaví možné úzkosti z cizího jazyka. Budou víc mluvit, a tím pádem se víc učit,“ je přesvědčená Šašinková.

Zároveň poukazuje na to, že omezením této technologie je zatím velikost skupiny. „Zvolili jsme skupiny čtyř studentů, pro které je ještě možné se bez obtíží domluvit na tom, kdo zrovna bude mluvit, kdo kdy přispěje do diskuse. Při větších skupinách by už scházela neverbální komunikace, na niž v reálu spoléháme víc, než si možná uvědomujeme. I to je ale otázka technologického rozvoje dalších pár let, kdy bude možné snímat a přenášet do virtuální reality pohyby včetně mimiky,“ zamýšlí se Šašinková.

Interaktivní dotykové tabule zvyšují interakci mezi učitelem a žáky. V počítači je spuštěna speciální aplikace a obraz se promítá na tabuli. Do obrazu lze vypisovat poznámky a kreslit. Děti se učí tím, že něco na tabuli vytvářejí a sdílejí s ostatními.

Brýle se přesvědčí, zda je přítomen hliník

Kromě virtuální reality začíná do škol pronikat i ta rozšířená, kdy se do skutečného světa přidávají určité specifické informace. S rozšířenou realitou pracují například na Střední průmyslové škole chemické Pardubice, kde v letošním roce vznikne didaktická inovační laboratoř pro rozšířenou realitu. Už nyní škola disponuje speciálními brýlemi, tzv. hololens, ve kterých studenti vidí skutečný svět a zároveň do nich dostávají extra data, návody, popisky, animace, vizualizace a hologramy, jež mohou využít například při chemických pokusech.

„Chtěli bychom vytvořit průvodce, který je provede prací stejně, jako by to dělal vyučující. V brýlích uvidí návod, jak pokus krok po kroku udělat. Zároveň v nich budou moci pozorovat, jak se jim během jejich činnosti mění reálná data. Uvidí, co se s daty stane, když přidají jednu chemickou látku. Jak se jim změní parametry a jak se jim nově vykreslí graf v prostoru. Kdyby graf nechťeli vidět, jednoduše si ho posunou stranou,“ nastiňuje možné využití rozšířené reality při výuce chemie manažer projektu Jakub Návesník.

Avatar jako osobní asistent

Umělá inteligence bude stále více přebírat úkoly učitele. Opravovat sešity, vyhodnocovat, jak se dítě učí a jakou má zrovna studijní náladu. Už dnes existují technologie, které z výrazu tváře, z podoby hlasu a dalších verbálních a neverbálních projevů poznají, zda je dítě soustředěné.

„Je to takový avatar, osobní asistent žáka, který je virtuální. Pokud se student nesoustředí, řekne mu, ať si dá pauzu. Nebo pozná, že je dítě smutné, a začne si s ním povídat o jeho problému,“ ukazuje Ondřej Neumajer, kam směřuje vývoj. „Umělá inteligence bude postupně přebírat další a další role, které má učitel. Nenahradí ho, ale bude mu pomáhat,“ dodává Neumajer.

Oslovení odborníci se shodují, že moderní technologie by neměly nahradit klasické hračky, učebnice, tabule, realitu, ale měly by být pouze jakýmsi doplňkem k celé paletě nástro-

Inzerce

HN060235

THE ENGLISH COLLEGE IN PRAGUE
ANGLICKÉ GYMNAZIUM

Den otevřených dveří Open Day

9. 2. 2022

Studujte u nás! Come and join us!

www.ecp.cz

learn :more

Má moderní pracoviště vliv na odborné vzdělání?

To je otázka, kterou si dnes odborní učitelé často kladou. V době počítačů se simulací všeho, včetně elektrických obvodů, funkce jednotlivých součástek, simulátorů závad a jejich odstraňování je na místě otázka, zda v rámci odborné výuky je vůbec potřeba mít k výuce něco jiného, než výkonný počítač a simulační programy.

Na to existuje jasná odpověď. Pro výuku a budoucí praktické uplatnění žáků v technických oborech je naprosto nezbytné mít k dispozici reálné přístroje a vybavení, nikoli jen virtuální prostředí.

Absolventi odborných škol se budou ve svém životě setkávat se skutečnými přístroji, používat šroubovák, kleště a pracovat pod napětím. Je potřeba, aby se již během výuky seznámili s faktem, že špatně zapojený elektrický obvod znamená nikoli jen chybovou hlášku na displeji počítače, ale skutečný problém. Jednoduše řečeno, již během výuky musí student vnímat, že elektřina je dobrý sluha, ale špatný pán.

Absolvent školy bez praktických zkušeností by s příchodem do praxe mohl nevědomky způsobit fatální škody na materiálu a v horším případě i lidském zdraví.

VarioLab+

„Díky pořízení stolů VarioLab+ do školní elektrolaboratoře došlo k její výrazné modernizaci a ke zkvalitnění výuky žáků oboru elektrotechnika-počítačové a řídicí techniky. Stoly jsou využity při výuce žáků třetích a čtvrtých ročníků předmětu elektrotechnická měření a přispějí tak k získání odborných dovedností využitelných v pozdější praxi“

Mgr. Dana Tománková,
ředitelka SŠPHZ Uherské Hradiště

Bezpečnost při výuce je pro nás ve společnosti Diametral a.s. dlouhodobou prioritou.

Klademe důraz na praktickou a přitom bezpečnou výuku, proto náš výrobní program zahrnuje širokou škálu specializova-

ných výukových pracovišť. Pro elektrická měření, včetně třířávkových, jsou vhodné stoly VarioLab+. Pro praktickou výuku, především v odborných učilistech, jsou určena silnoprúdová pracoviště VarioClick λ. Jelikož se pracuje s elektrickým napětím, jsou použity nejen jističí prvky, ale všechna pracoviště má navíc plně pod kontrolou vyučující pomocí ovládacího panelu. Díky němu učitel vždy přesně ví, na kterém stole žákům povolil pracovat pod napětím. Tím je bezpečnost odborné výuky povýšena na další úroveň.

Přenosné výukové panely UnoVolta doplňují pracoviště VarioLab+ a VarioClick λ. Některé školy z různých důvodů preferují učebny pro výuku více předmětů. Pro tento účel vyrábíme pod označením UnoVolta přenosné výukové panely. Tyto panely se vyznačují kompaktními rozměry, napájením z běžné zásuvky a zapojování obvodů je realizováno běžnými měřicími šňůrami s bezpečnostními banánky.

Panely UnoVolta reprezentují širokou škálu elektrotechnických oborů od světelných a zásuvkových obvodů, přes inteligentní domy, PLC řídicí systémy, až po demonstrační panely, které objasňují problematiku dnes tolik diskutovaných obnovitelných zdrojů.

Výrobní program české společnosti Diametral a.s. nabízí široký sortiment špičkového vybavení pro výuku nejen na odborných školách, ale též na základních školách, středních školách a gymnáziích. Naše výrobky se uplatňují všude, kde je v rámci výuky potřeba názorným a přitom bezpečným způsobem seznámit žáky a studenty s fenoménem elektřiny a její důležitosti pro náš současný i budoucí svět a co nejlépe je připravit do praktického života.

UnoVolta 137

Obnovitelné zdroje „Výhodou tohoto výukového panelu UnoVolta 137 od společnosti Diametral je, že se dá využít jak na prvním, tak na druhém stupni základní školy. Žáci vidí na vlastní oči, jak funguje získávání energie ze sluníčka a pomocí simulátoru si mohou vyzkoušet principy fotovoltaiky formou hry, pomocí několika úloh, které má pedagog k dispozici.“

Mgr. Hromas,
ZŠ Stoliňská Praha 9

Společnost Diametral

Působí na českém trhu již tři desítky let. Společnost začínala jako první český výrobce autoalarmů, následně rozšířila výrobu o laboratorní zdroje a mikropáječky. Odtud byl už jen krůček k výrobě komplexních elektrotechnických pracovišť VarioLab+, které se uplatňují v průmyslu i v odborném školství. Postupně vznikly další typy technologických pracovišť, VarioClick a VertiGO. Pro potřeby odborných škol vznikl systém výukových panelů UnoVolta. V současnosti nabídku obohatil systém Energetik, který slouží k napájení žákovských lavic v učebnách fyziky základních škol a gymnázií. Společnost Diametral je výrobcem, který své produkty navrhuje a vyrábí konečnému zákazníkovi na míru, dle jeho specifických požadavků.

Diametral a.s.
Václava Špačka 1759
193 00 Praha 9 – Horní Počernice
Česká republika
+420 222 360 423
info@diametral.cz
www.diametral.cz

« **DIAMETRAL** »

UnoVolta

jů, které mají pedagogové k dispozici. Shodují se i na tom, že rozhodující vliv na vzdělávání žáků nemá technologie, ale způsob jejího použití konkrétním pedagogem.

„Stále panuje přesvědčení, že o dovednostech dětí a jejich výsledcích rozhoduje především vybavení školy. Interaktivní tabule, kolik mají počítačových učeben. Realita je spíš opačná. Jsou to učitelé a ředitelé, kteří ovlivňují to, co se s dětmi ve školách děje,“ říká Ondřej Neumajer. „Žádná moderní technologie nás nespasí, pokud nemáme kvalitního pedagoga, který

Pomocí robotické včelky děti vnímají příčiny a následky. Rozvíjí u nich logické myšlení a prostorovou představivost.

ji při vzdělávání používá a otevírá tak žákům dveře do současného světa,“ potvrzuje Pavel Cíсарík, zástupce ředitele ze Základní školy Brno, Pavlovská 16.

Důležité je, aby učitel uměl technologii správně použít, aby podpořila jeho výukový cíl. Jinak se z užitečné věci může stát neužitečná. „Příkladem jsou interaktivní tabule, které bezpochyby mají potenciál podporovat zlepšení interakce. Zpravidla se to ale ve třídě neděje, protože učitel jen nahradí křídovou tabuli interaktivní. Před žáky je ale stále jen tabule. Tento přístup se musí odbourat, aby to nebyla přednáška učitele, ale aby se děti učily tím, že něco na tabuli vytvářejí nebo sdílejí s ostatními. Samotný její nákup nepřispívá k interakci,“ zamýšlí se Neumajer.

Podle Pavla Cíсарíka jsou navíc interaktivní tabule už na ústupu. „Tvorba interaktivních výukových materiálů je totiž velmi časově náročná a učitelé častěji spíš sáhnou po službách dostupných na internetu, než aby tvořili ve speciálním softwaru, který se dá navíc využít jen s tabulí konkrétní značky,“ říká. Sám pak budoucnost výuky vidí v používání vzdělávacích nástrojů určených pro přenosná zařízení, jako je tablet nebo mobilní telefon. „A zároveň mít v každé učebně nějaké zobrazovací zařízení jako projektor či interaktivní panel,“ dodává.

Inzerce

SCHOLATAB

ČESKÝ VÝROBCE ŠKOLNÍCH TABULÍ

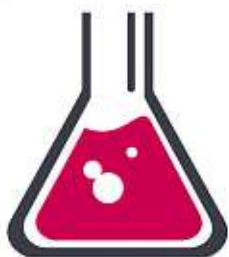
- školní tabule na pylonech
- interaktivní tabule
- dotykové displeje
- projektory
- veškeré služby a práce související s tabulemi a prezentační technikou

info@scholatab.cz | +420 774 787 004

www.scholatab.cz

ODBORNÉ SKOLATO UČEBNY

PŘÍRODOVĚDNÉ

UCELENÉ DESIGNOVÉ
ŘADY NÁBYTKU

UČEBNÍ
POMŮCKY

ZŠ ELIŠKY PŘEMYSLOVNY BRNO

JAZYKOVKY

CLONA
PERFO nebo LTD

PRŮCHODKY
ŽLABY
ZÁSUVKY

ZŠ KUŘIM

POČÍTAČOVÉ

PLNÁ POLNÍ?

ČISTÝ
MINIMALISMUS?

PORG OSTRAVA

DÍLNY

OD PALIČKY PO PERFO PLECH :)

SPŠ OTROKOVICE

VARIABILNÍ

11
ZÁKLADNÍCH TVARŮ

VZÁJEMNÁ
KOMPATIBILITA

I. IT GYMNAZIUM

A young child stands on a wooden step ladder, reaching up to paint a large, vibrant, and abstract mural on a wall. The mural is composed of various colors including blue, green, yellow, red, and purple, with expressive brushstrokes and splatters. The child is seen from behind, wearing a light-colored long-sleeved shirt and dark pants. The overall scene is bright and creative, symbolizing childhood and artistic development.

Učební pomůcky a podpora výuky

pro rozvoj talentu dětí

Zdravotní výuka • Technická výuka • Přírodní vědy • Vybavení školních dílen

www.helago-cz.cz